

Юрій Павліш

Колиска гомону

Поезії

Юрій Павліш
Колиска гомону

Редактор: **Михайло Трайста**
Обкладинка: **Михасла Лариса Трайста**
Комп'ютерний набір: **Михайло Трайста**
Техноредагування: **Михайло Трайста**

Референти: **Михасла Гербіл**
Альона Біволару
Михайло Трайста

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PAVLÎȘ, IURII

Kolyska homonu : poezii / Iurii Pavlish. - București : R.C.R. Editorial,
2019

ISBN 978-606-745-055-2

821.161.2

Наклад фінансований
СОЮЗОМ УКРАЇНЦІВ РУМУНІЇ

Юрій Павліш

Колиска гомону

Поезії

**Видавництво «RCR Editorial»
БУХАРЕСТ 2019**

Колиска гомону

ХАЙКУ

* * *

Говоримо втрьох —
Да Вінчі, Джоконда й я
За круглим столом.

* * *

Да Вінчі зумів
Дати світові красу
І на полотні.

* * *

Да Вінчі зумів
Джокондою на всі дні
Чарувати світ.

* * *

Да Вінчі зумів
Передати полотном
Страждання свої.

* * *

Вроду гріє час.
Зберігати тільки він
Вміє вроди блиск.

* * *

Не має краса
Осорому у собі,
Мов золото ржу.

* * *

В думках про красу,
Не спотикаючися,
Вірю в її глянс.

* * *

Алфавіт краси
Зрозуміємо, якщо
Вивчимо його.

* * *

Хто уже привик
Розуміти, що краса,
Той нею живе.

* * *

Віра у красу
Має сходи з висі вниз
В розчаруванні.

* * *

В святості ікон
Розуміємо красу
Світу і людей.

* * *

У красі думок
Я прощаю й ворогів.
Тільки не жінок.

* * *

Деколи краса
Веде в тиші до гріха,
Спотикаючись.

* * *

Величі думок
Витікають із краси
Плідної душі.

* * *

Зовнішня краса
Молодої жіночки
Не і внутрішня.

* * *

Зовнішня краса
Спотворюється в порі
А внутрішня – ні.

* * *

Дзеркало красу
Не облуднює ніяк.
Те саме щодня.

* * *

У мало осіб
Осороба і краса
Рука в руку йдуть.

Втихла давня злість.
Закорилась пора.
Обрій мерехтить.

Кроки довші днів.
За туманами – туман.
Спис почуття.

Роси на піску.
Завтра блискатиме зов.
Хмари – голоси.

В зелені душа.
Скроні збуджують сніги.
Відбитки – живі.

Усміх клоуна.
Голосні дволичності
Б'ються на виду.

Звідусіль пісні.
Слухаю на боки всі.
Жду новий приспів.

Радощі мої –
Королеви ночі в сні.
Горе гри у грі.

В тузі стрів себе.
Битись із дзеркалом –
Бійка не нова.

Подорожний пульсь.
П'ють літ серця, а душа
У підсніжнику.

В сні шукай мене.
Стрінемось тільки в сні.
Латаття ростуть.

Час мене забув.
В ньому я забув себе.
Час, і я, і ми.

Дні мої – мої.
Захід хоч мене зове,
В сході п'ю росу.

Небесний дах
Все вкриває на землі.
Полюси – все два.

Я даруюсь
Всім, що хочуть і мене
Навіть зламаним.

Мучить нас усіх
Мука, що скрита, хоч – ні.
Постійна ж вона.

Подорожнє все
Як і я в думці та сні.
Передих – зудар.

Й між дзеркалами
Я – все ж я. Життя – життям.
Як мало плечей.

Я противником
Дихаю не раз, не два.
Він кріпить мене.

Льоти важкості
В запізнiлих кольорах.
Неспокійний час.

Болю густина,
Вітер у кронах не затих,
Наче у душі.

Яка голосна
Віра в чисті мiдяки,
Хоча кривда жива.

Дитячі роки
В сивині наївних скронь.
Зве будучина.

Кузня не нова
У моїй далечині.
Я під молотком.

Вже скупався сон –
Люлі-люлі в гойдалці.
Свіжа сміхотня.

Безбатченський сон –
Безбаш в тузі громовій,
На курорті гри.

Зболені слова
Зупинились в корчмі
Злотовічності.

Закрутень думок.
Роздоріжжя в кулаці.
Стебла до стебел.

Я у рядових
До суботи. Рій субот
В асинхронності.

Небо повне хмар.
Полярну зірку мою
Бачу у душі.

Гроші, гроші, гро...
— Наче криги в гаманці.
Суша голосна.

Обрій усмішки.
Втихла втома й у мені,
Набирає сил.

Вітер у зубах
Зберігає пелюстки.
Пестощі вітрів.

Голосні вітри
Ще на крилах тишини.
В мінусі вже плюс.

Тишина зірок
До спокійності зове.
До зову зов.

Перші іскри хмар
Згуртувалися у блиск.
Блискавка росте.

Політ фантазій.
Роса – душа відкрита
У гамі ранку.

Довіра в стримі.
У неспокої втіха.
Далекі близі.

Замерзла суша.
Алфавітом лазуру
Читаю воду.

Бліді тумани.
На дзеркалі річки
Сумує гомін.

Бесідували
Неспокій із спокоєм.
Гра землетрусна.

Скупа уява
На портативі грому
У тиші бурі.

Календарями
Убралися дороги
Невинувато.

Не вчуся знати
Сюжет черстої мови
У школі блиску.

Килими неба
Мерехтять світанно.
Лисніють роси.

Кропива й полин
І в суші ростуть-гомонять.
Такі ж і людці.

Сьогодні я скрізь.
І вчора я скрізь блискотів.
У завтра пора.

Раптовий порив.
Раптовий коромисла біль.
Раптовий удар.

Зірки на снігу.
Небесні зірки у ріці.
Зірки ув очах.

Говорять квітки.
Говорять цеглини в хатах.
Говорять синці.

Невтїха цвіте.
І папороть, кажуть, цвіте.
То коло, то вісь.

Голодний момент.
Голодний момент у порі.
В моменті момент.

Затихло усе.
Мені аж болять тишина.
Галасвіта рух.

* * *

Зовнішня краса
Поведінкою живе.
І внутрішня теж.

* * *

Зовнішня краса –
Ніч зірковомісячна.
А внутрішня – ні.

* * *

Вір а чи не вір.
Те, що любиш, то краса,
У якій нектар.

* * *

Буря в тишині.
Усмішки жіночий зов –
Тимчасовість гри.

* * *

В зовнішній красі
Глупість внутрішня живе.
Буває і таке.

* * *

Мов квітка без бджіл,
Гарна жінка без душі.
Душі без помад.

* * *

Любові гріхи...
Із гарною як грішиш —
Гріхи пополам.

* * *

Так і Зевс рішив,
Щоб миналася краса —
Лайка від жінок.

* * *

Скрізь повно юнон.
Першої давно нема.
Зевс її продав.

* * *

Зевса вже нема.
Всі богині на Землі —
Безголов'ячко...

* * *

Де нема краси
У природі, між людьми,
Й настрою нема.

* * *

Важко тій красі,
Котрій в полі вже давно
Колосків нема.

* * *

Проминає час
Й не повертатиметься
Нікому ніяк.

* * *

І хвиля ріки
Не повернеться, мов час.
Течія пори.

* * *

Поважали час
І богині, і боги,
Щоби жив Олімп.

* * *

Щоб не витрачав
Я ні хвили у житті,
Поважаю час.

* * *

У житті ростуть
Сходи вгору, сходи вниз,
Хто що зробив.

* * *

Все, навіть і час
Бог для людства сотворив,
Бо людство Його.

* * *

Найменше в житті
Часу тому, хто живе.
І противно теж.

* * *

Кращого нема
Вчителя в житті, як час.
Хто справді живе.

* * *

У порі життя
Це – не поле перейти.
Бог нам дав це.

* * *

Час, а чи пора,
Ці слова дає нам Бог.
Час, пора – це Він.

* * *

Господи, чому
Не хоснується пора
Як Ти наказав?

* * *

Боже, лиш Тобі
Не говориться на «Ви»,
Ти ж бо всіх-усіх.

* * *

Боже, лиш Тобі
І Твоїм кажемо «Ти».
Земних гонір їсть.

* * *

Деяких в терпець
Вчинки вводять строгий час.
Він же – каяття.

* * *

Життя – Божий зміст.
Карність – лихо із добра.
Рогаті живуть.

* * *

Кожний, хто живе,
Створює власний всесвіт.
Плазування й хода.

* * *

Картинами всіх
Вчинків володіє час.
Він – художник дій.

* * *

Буває й таке:
Час не зберігає всіх
Хребетні стовпи.

* * *

Схови певних діл
Час розсновує, якщо
Вони – майбуття.

* * *

Всі шануймо час
Нами, нами, всюди й скрізь.
Адже він – це ми.

* * *

Ясністю життя
Час долає темноту.
Він – Божий об'єкт.

* * *

У спокійності
І минуле й майбуття
Оздоблюють час.

* * *

Було, є, буде.
Це реалія пори.
Й могили живуть.

* * *

Час – об'єкт пори.
Він і губить, й береже
І відновлює.

* * *

Виліковує
Час у власній течії
Обов'язковість.

* * *

Деякі діла
Лиш в моменті визнані,
Хоч сонце для всіх.

* * *

Для великих діл
Потрібно оказії.
Малих повно скрізь.

* * *

Не закоханий
Час ні в кого і ні в що
Прохолодністю.

* * *

Ніхто часові
Не одіозний,
тому Береже усіх.

* * *

Часу усьому, всім
Індиферентний, бо він
Має свій закон.

* * *

Якщо не прийшов
Час здобує те чи те,
Даремність живе.

* * *

Не сіємо зерно
На морозі, у снігу.
Для цього ж весна.

* * *

Час не посилав
І не посилатиме
Спеку на мороз.

* * *

Навіть карністю
Смерті не спішить час.
Індиферентність.

ЛЮБОВ ЛИШ ОДНА В ХАЙКУ

* * *

Любов лиш одна.
Хай ходить і травами
У спразі дощів.

* * *

Любов лиш одна.
Вона ж дана тишею
Для двійко осіб.

* * *

Любов лиш одна.
Та зрада підкопує
Змістовність присяг.

* * *

Любов лиш одна.
Хай ти і на прив'язі
З оковами в ній.

* * *

Любов лиш одна.
І у ексцентричності
Живе в один раз.

* * *

Любов лиш одна.
В напрузі свідомості
Немає хитань.

* * *

Любов лиш одна.
І гамою хмарності
Зове в перший крок.

* * *

Любов лиш одна.
Якщо вже спустошена,
Майбутня в зірках.

* * *

Любов лиш одна.
Неждано-негадано
Прийде хоч-не-хоч.

* * *

Любов лиш одна.
І у неймовірності
Заходить у гру.

* * *

Любов лиш одна.
Неспокій спокійністю
Приносить її.

* * *

Любов лиш одна.
Втече з пари парою
У заході лжі.

* * *

Любов лиш одна.
Це взнав я при старості.
Та буде колись?

* * *

Любов лиш одна.
Тому гра ілюзії –
Сенс болешці вщент.

* * *

Любов лиш одна.
Коли життєтворчою,
Дні й ночі вона.

* * *

Любов лиш одна.
І стегнами й персами
Вганяє у піт.

* * *

Любов лиш одна.
Бува, співвідношенням
Співвіднесення.

* * *

Любов лиш одна.
У морі глупотності
Колише рабів.

* * *

Любов лиш одна.
Вона срібнозлотністю
В довірі живе.

* * *

Любов лиш одна.
Та, може, у справжності
Любов – не любов.

* * *

Любов лиш одна.
Зневіра – зневірою.
Життя ж бо життям.

* * *

Любов лиш одна.
Буває, що віруєш.
Зневіра живе.

* * *

Любов лиш одна.
Вона – рана раною
І втіха утіх.

* * *

Любов лиш одна.
Її розшифровують
Лиш душі й серця.

* * *

Любов лиш одна.
Вона одностайністю
У правді живе.

* * *

Любов лиш одна.
Утіха – утіхою.
Та горе гірке.

* * *

Любов лиш одна.
Незабудка проситься
Жити у ній.

* * *

Любов лиш одна.
Та, може, у справжності
Любов – не любов.

* * *

Любов лиш одна.
Але, підневільнена,
У горі живе.

* * *

Любов лиш одна.
Тоді, коли справжньою,
Вже других нема.

* * *

Любов лиш одна.
Хоч, може, й не правило
Вона у житті.

* * *

Любов лиш одна.
Зустрінешся з справжньою.
Несправжню програв.

СПОКІЙНІ НЕСПОКІЙНОСТІ або ЖІНКА ЖІНКОЮ – В ХАЙКУ

Краще сам один
Ніж з нечесними в гурті.
Тим більше – жінки.

Жіночі слова
Окайданюють усіх.
Та кого і як.

Жінка ця чи та —
Мов погода на порі.
Жінка — час-пора.

Не одні жінки
Нехтують і честь, і встид
Незамітними.

Жінка і в тюрмі
З усмішки усмішкою
Тебе уярмить.

Бесіди в гурті,
Якщо й гострі, без жінок
Без угомону.

Без жінок нема
Навіть сварки, не що ще
Всюди схильності.

Жінка, як ніхто,
Всі бажання здійснює.
І свої, й мужчин.

Не в спокоїти
Жодній жінці свій язик.
Як кортить – кортить.

Мов квітка без бджіл
Гарна жінка й без дітей.
Не в красі нектар.

Жінка і вино –
І кропива й буйноквіт.
Горе в суєті.

Жіночі слова,
Якщо милі, то їржі
І на злоті жди.

Жіноча любов,
І подеколи й завжди —
Солодощі гри.

Жіноче ярмо,
То солодке, то гірке.
Горе й без ярма.

Гроші без жінок
Пліснявіли б в гаманці.
Було б сумно скрізь.

Як жінка, ніхто
Так не встроїть тишину.
Але й сварку теж.

Від жінок ніяк
Не скрити жодний секрет.
Для того ж жінки.

Сумніви жінок –
Рани зарубцьовані
Незціленністю.

Жінка не одна –
Отрута в амброзії
І противно теж.

Жінка деколи
Під лататтям крокодил,
Ще й русалкою.

Жінка – мов ріка,
Що тече знаючи як,
Знаючи й куди.

Жінка не одна –
Наче буря в тишині. –
Лисячий сюрприз.

Жінка – хист бджоли.
То сюди і то туди
Оксамиться.

Залюбившись
У жіночі вибрики,
Стій тупцюючи.

Жінка – лабіринт.
Жінка роздоріжністю
Зве тебе в ярмо.

Що кажуть жінки
Про мужчин, потрібно їм
Бути жінкою.

Жінка, добра, зла,
Скрізь вона, від а до я
В нашому житті.

ПАНТУМИ

ОСІНЬ В РОСТІННІ

Бачите, осінь в ростінні.
Нерви митті всі чулі.
На землі різнотіні –
Геометрії гулі.

Нерви митті всі чулі.
Миті – кожна за себе.
Геометрії гулі
Креслять тіні огребом.

Миті – кожна за себе –
Голосні тарарами.
Креслять тіні огребом.
Хвальні гулі з вітрами.

Голосні тарарами –
Наче грай розторопи,
Хвальні гулі з вітрами –
Жваві ритми й синкопи.

Наче грай розторопи —
На землі різнотіні.
Жваві ритми й сінкопи —
Бачте осінь в ростінні.

КІНЕЦЬ ОСЕНІ

Незабаром снігами
Може, враз термін гряне.
Замовчить під ногами
Листя жовтобагряне.

Може враз термін гряне
Морозищами щиро.
Листя жовтобагряне
Боготворить стихиру.

Морозищами щиро
Мент дасть вітам по ризі.
Боготворить стихиру
І людина у кризі.

Мент дасть вітам по ризі
І раптову ще чутку.
І людина у кризі
Усміхнеться до смутку.

І раптову ще чутку
Подарує нам днина.
Усміхнеться до смутку
Найбідніша людина.

Подарує нам днина
Обіцяння щебетні.
Найбідніша людина
Не зігне стовп хребетний.

Обіцяння щебетні –
О-го-го! – ваби вдалі.
Не зігне стовп хребетний
Кінець осені сталий.

О-го-го! – ваби вдалі...
Ще пограються з нами
Кінець осені сталий
Незабаром снігами.

У ВІКНІ РИТУАЛУ

Ще й на світі не зоряло.
Щі і півні мовчали.
Почуття солв'їло
У вікні ритуалу.

Ще і півні мовчали.
Спали кольори смутку.
У вікні ритуалу
Жду свою Незабудку.

Спали кольори смутку.
Пробуджались вії.
Жду свою Незабудку
У колисці надії.

Пробуджались вії.
Очі спрагою мились,
У колисці надії
Срібні радості брили.

Очі спрагою мились.
Незабудочко, жду тя!
Срібні радості брили –
Ледаяке вже жмуття.

Незабудочко, жду тя
У міжгірному краї
Ледаяке вже жмуття —
Та і те пропадає.

У міжгірському краї
Пότη злуди з'явилося.
Та і те пропадає,
Що судьбу полонило.

Пότη злуди з'явилося.
Гостротихо усюди,
Що судьбу полонило, —
Та надію не судить.

Гостротихо усюди.
Пахне скрізь різнотрав'я,
Та надію не судить, —
Коли ждати почав я.

Пахне скрізь різнотрав'я.
Сонце гріє вже зріло,
Коли ждати почав я,
Ще й на світ не зоріло.

СЯЙВО

Сяйво висі злилось.
Світять ясні зорі,
Небо звеселилось,
Далі, глянь, – прозорі.

Світять ясні зорі
Срібної ознаки.
Далі, глянь, – прозорі –
В кольорі однакім.

Срібної ознаки,
Мов листки урочі.
В кольорі однакім
Далі-поторочі.

Мов лиски урочі,
Вже заснули мило
Далі-поторочі, –
Сяйво висі злилось.

РОНДЕЛІ

САРНА

Ось, сарна вже на нанівець
Звела свої трависті вали.
Сварились сови, вививали
Звуково званий їй кінець.

Ночилася ніч, – хай їй грець, –
Жувала жваво ідеали.
Ось, сарна вже на нанівець
Звела свої трависті вали.

Ішов до неї навпростець
Безсонний сон оргіналом,
Сварились сови, вививали
Звуково званий їй кінець.

Ось, сарна вже – на нанівець...

ГОЛУБ'ЯТА

Гартує голубка свої
Уже не малі голуб'ята,
Готові для всякого свята
Потомки малі – мудрії.

Майбутні вони гордії,
Бо й голубом доля обнята.
Гартує голубка свої
Уже не малі голуб'ята.

Вони між собою – свої,
І їжа від мамки – на брата.
Готові для всякого свята
Потомки малі – мудрії.

Гартує голубка свої.

ЦВІТУТЬ ТРОЯНДИ І ТЕРНИ

Цвітуть троянди і терни
На кожній вічності сторінці,
Віддай ти, часе, їх оцінці
Землі без жодної вини.

Однаково ростуть вони,
Та різні вирази на гілці,
Цвітуть троянди і терни
На кожній вічності сторінці.

Від терну землю борони,
Троянда щоб цвіла у вінці.
За грішні юдині червінці
Землі красу не оскверни.

Цвітуть троянди і терни.

РОКИ І СНИ

Надії років, крилам сну
Дарую всю мою утому,—
Ще розважаючись у тому,
Що вірю в днину голосну.

Бо і тоді, коли я сню
Дарую всю мою утому, —
Надії років, крилам сну
Дарую всю мою утому.

І хоч вже біль не відрізняю
Від втіхи в кредо золотому.
В руслі життя мого крутому
Я все, що можу, все здійсняю

Надії років, крилам сну.

* * *

Невдачі на моді в житті,
Неначе спілкують мобільно,
Неначе їм скрізь і все вільно,
Й подеколи майже все ті.

Підкорені власній меті,
Щоби молодіти надійно,
Невдачі на моді в житті,
Неначе спілкують мобільно.

Завжди у статутній статті,
Працюють подеколи спільно,
Неначе їм скрізь і все вільно,
Й подеколи майже все ті.

Невдачі на моді в житті.

* * *

Увічнені тільки боги,
Як віриш в Олімп, у казковість.
А справді життя – земна совість
Та рухи руки і ноги.

Поглянеш лише навкруги,
Увічнює час власну повість.
Увічнені тільки боги,
Як віриш в Олімп, у казковість.

Боги не їдять пироги
І власну не мають убогість.
А справді життя – земна совість
Та рухи руки і ноги.

Увічнені тільки боги.

* * *

Шукаю в життєвій ріці
Подеколи ту саму хвилю,
Шукаючи власного стилю –
Вимогливість, не манівці.

На думці снуються синці,
Загатну як знищити брилю.
Шукаю в життєвій ріці
Подеколи ту саму хвилю.

Що в думці, а що у руці,
Знаходиш подеколи силу,
Шукаючи власного стилю –
Вимогливість, не манівці.

Шукаю в життєвій ріці...

* * *

Шепочуть життєві звори,
Шепочуть в колисці надії,
Для важної, може, події,
Як рухи у поті зварив.

Час осінню роки збагрив,
Але обросив суховії.
Шепочуть життєві звори,
Шепочуть в колисці надії.

Незвична колиска пори
Освіжує в щирості мрії
Для важної, може, події,
Як рухи у поті зварив.

Шепочуть життєві звори.

* * *

Я знов солов'їно зову
Тебе, дорога Незабудко.
Можливо, ти ходиш зі смутком
Круг нашого в тиші ставу.

Наш став твоїм ім'ям назву,
Квіток принесу тобі жмутком.
Я знов солов'їно зову
Тебе, дорога Незабудко.

Я пісню складаю нову
Тобі, дорога баламутко.
Можливо, ти ходиш зі смутком
Круг нашого в тиші ставу.

Я знову солв'їно зову.

* * *

Мій вогник ще не догорів,
Він – ти, й ти не згаснеш ніколи.
В мені не згасають уколи
Очей і обличчя, і брів.

Шукаю у пам'яті слів
З Єсеніна, знані зі школи.
Мій вогник ще не догорів,
Він – ти, й ти не згаснеш ніколи.

Я мучився, але не млів,
Та місце у серці не голе.
В мені не згасають уколи
Очей і обличчя, і брів.

Мій вогник ще не догорів.

* * *

Коли солов'їє пора,
Птахів, хоч співають, не чути.
Пора має вибрані нути
Спокою, утіхи, добра.

Уява надійна – не гра,
Хоч має свої абсолюти.
Коли солов'їє пора,
Птахів, хоч співають, не чути.

Але, коли гріє дора,
Втихають усі каламути.
Пора має вибрані нути
Спокою, утіхи, добра.

Коли солов'їє пора.

* * *

Хоч не боявся болю гри,
Я захворів на захід ранку.
Узявши долю наче бранку,
Я взяв і честь свою пори.

Донині схід мій не скорив
Я ще в наївності серпанку.
Хоч не боявся болю гри,
Я захворів на захід ранку.

Свій блискіт тиші я варив
У завтрашності скритім замку.
Узявши долю наче бранку,
Я взяв і честь свою пори,

Хоч не боявся болю гри.

* * *

Хто обездолить свій словник
Уяви й виразу уяви,
Той обездолить гомін слави
Свої, поки ще не зник.

Чи керівник, чи чарівник,
Поразці дасться для забави,
Хто обездолить свій словник
Уяви й виразу уяви.

Час в нерви кожного проник,
Та хто свій вік не водоплавив,
Той обездолить гомін слави
Свою, поки ще не зник, —

Хто обездолить свій словник.

* * *

Всі крила вітру й тишини
Однакові для безнадії,
Коли напруга долі віс,
Шлючі дволично довгі сні.

Світ, хоч преповний, ще тісний,
Щоб скрилити повні мрії.
Всі крила вітру й тишини
Однакові для безнадії.

Хай ранок завтра, – голосний,
Він не безросить свої вії,
Коли напруга долі віс,
Шлючі дволично довгі сні

Всі крила вітру й тишини

* * *

Хто, хоч помер, не помирає,
Хто, хоч і жив, мовби не жив,
Та не боїться криги жнив
Хто обезлунює відчаї.

Чи на стерні, чи в водограї,
Чи у розкоші повних злив,
Хто, хоч помер, не помирає,
Хто, хоч і жив, мовби не жив.

Я ні за кого не божив
Ні у тернах, ні у розмаї.
Та не боїться криги жнив
Хто обезлунює відчаї.

Хто, хоч помер, не помирає.

* * *

Себе я не завоював,
Знедавна я на роздоріжжі
Минулого в душевнім збіжжі
Просоння ілюзійних справ.

Даремна гра важких управ
Бажань, надію хай не ріжуть,
Себе я не завоював,
Знедавна я на роздоріжжі.

Хоч забуттю з главами прав
Даю душі досхочу їжі,
Минулого в душевнім збіжжі
Просоння ілюзійних справ

Себе я не завоював.

МОЇ НЕПОСЛУХНЯНІ ДНІ

Мої непослухняні дні
Оберігають пори року,
Буяла кожна щоб до строку
При чергуванні у рідні.

Самітні ворожки вабні
Щоб їх не вводили в мороку,
Мої непослухняні дні
Оберігають пори року.

Навроків повно вже в мені, –
Тож до дитячого ще скоку
Пора вернутись на толоку,
Щоб усміхнулися сумні

Мої непослухняні дні.

ПОБАЧИВ Я СЕБЕ У СНІ

Побачив я себе у сні,
Як мучуся над змістом звіту,
Щоби іти з ним на край світу,
Де записи папірусні.

Пишу у тиші голосній.
Пра-...-предка бачу зміст завіту.
Побачив я себе у сні,
Як мучуся над змістом звіту.

Зміст в кольористості пісній.
Та дам його я долі світу,
Щоби іти з ним на край світу,
Де записи папірусні.

Побачив я себе у сні.

ЧИТАЮ В СНІ ПРИКМЕТИ СНУ

Читаю в сні прикмети сну
Пори, що сіє вже й розпусту.
Пора хоробриться не пусто, –
У часі жде пору ясну.

Пора пори, в котрій засну.
Й мені пора вже спати густо.
Читаю в сні прикмети сну
Пори, що сіє вже й розпусту.

Пору пори немов зі сну
Час кинув ментові-ощусту.
Пора хоробриться не пусто,
У часі жде пору ясну.

Читаю в сні прикмети сну.

ЗАБАРВЛЕННЯ ШЛЮБУ ДУМОК

Забарвлення шлюбу думок
Із часом не дає спокою.
Якось, можливо, успокою
Я їх, стійких, – за кроком крок, –

З пут Гіменея, – якщо скок, –
Звільнити, стійки всі настрою.
Забарвлення шлюбу думок
Із часом не дає спокою.

Порозумівши гру валок,
Всі хвилі їх веду до звою.
Якось, можливо, успокою
Я їх, стійких, – за кроком крок, –

Забарвлення шлюбу думок.

ГУСТІЄ ВІТЕР-ВІТРОВІЙ

Густіє вітер-вітровій,
Густіє і спішить далі.
І я спішуся в дальні далі
На крилах вітру сам не свій.

В його душі, в його крові –
Густішати у ритмі вдалім.
Густіє вітер-вітровій,
Густіє і спішиться далі.

Немов з підкорення вдові
Спішиться вітер у емалі.
І я спішуся в дальні далі
На крилах вітру сам не свій.

Густіє вітер-вітровій.

КОЛИ Я ВІРИВ, МОВ СОБІ

Коли я вірив, мов собі,
Побратимам пера і слова,
Ясніла знайдена підкова,
Яснились далі голубі.

Та у похилій вже добі
Мене спобігла й ница змова,
Коли я вірив, мов собі,
Побратимам пера і слова.

Я кожній тішився сівбі
Довіри й віри й у півслова.
Ясніла знайдена підкова,
Яснились далі голубі,

Коли я вірив, мов собі.

ВСМІХАЮЧИСЯ СПИНІ САМ

Всміхаючися спині сам
Ударам, – я дійду до краю.
Всі сподівання сам докраю,
Не вірячи скрутним рукам.

Не зазоріє жданий злам.
На власній скрипці квітно граю.
Всміхаючися спині сам, –
Ударам, – я дійду до краю.

Скок в гречку: «одчинись, сезам» –
Сміха. Сміх сміхом вже до краю.
Всі сподівання сам докраю,
Не вірячи скрутним рукам,

Всміхаючися спині сам.

ЗУСТРІЧ

Сьогодні я зустрів себе.
Зустрів обдумано, відкрито.
Говоримо про все невмите,
Що проминуло – те чи те.

Розмова прикрістю веде
В минуле грою соковито.
Сьогодні я зустрів себе
Зустрів обдумано, відкрито.

З надії втома не паде,
Хоч і втомилась. Часу сито
Почало дій нових просити,
Та гнів пори його краде.

Сьогодні я зустрів себе.

ГНІВ ПОРИ

Розважується гнів пори.
Сьогодні подобрів словами.
Відкрив важку колодку брами,
Говорячи мені: «Гори

Й моєї порохом кори
Живись досхочу, до нестями!»
Розважується гнів пори.
Сьогодні подобрів словами.

Пору сьогодні я скорив.
Вона вдоволена ділами
Моїх думок. Її отямив
Мій вираз, що її «Гори!»

Розважується гнів пори.

* * *

Сьогодні утісі болять,
Сьогодні утіха радіє.
Кріпи отаку, добра діє,
Її і на завтрашню мить.

Вдалі неспокійна блакить
Спокійністю всяково гріє.
Сьогодні утісі болять,
Сьогодні утіха радіє.

І все ж таки волю кортить
Вп'янятися стійкістю мрії.
Кріпи отаку, добра діє,
Її і на завтрашню мить.

Сьогодні утісі болять...

* * *

Вчорашню утіху зову.
В мені вже вчорашня утіха.
Ховає затишності стріха
Уяви оздобу нову.

Уходжу в дитинства траву,
Котрою у завтра я їхав.
Вчорашню утіху зову.
В мені вже вчорашня утіха.

Душею і серцем позову
Уста, мов зернини горіха.
Ховає затишності стріха
Уяви оздобу нову.

Вчорашню утіху зову.

* * *

Неспокій землі у мені
Я немічність чую негожу.
Всі корені лжі заворюжу,
Щоб цвіт її, лжі, скрізь темнів.

Уяви мої не сумні,
І ними я їм допоможу.
Неспокій землі у мені
Я немічність чую негожу.

Ритмічно, порою борні,
Порядності маючи рожу,
Всі корені лжі заворюжу,
Щоб цвіт її, лжі, скрізь темнів.

Неспокій землі у мені.

* * *

На здобич святкову свою
Позвала мене згряя круків, –
Батьки і сини, і їх внуки,
Бо, може, їм щебет зів'ю.

Запрошення я не таю
Окрукане щедрістю муки.
На здобич святкову свою
Позвала мене згряя круків.

Усі почуття у бою.
Кру-крукують скрізь знову звуки –
Батьки і сини, і їх внуки,
Бо, може, їм щебет зів'ю.

На здобич святочну свою.

* * *

Я чую свої постоли,
Як ковзали льодом, снігами,
Долиною і берегами,
Коли майбуття простелив.

Бувало, коли-не-коли,
Що завтра виднілось те саме.
Я чую свої постоли,
Як ковзали льодом, снігами.

Та скільки я поту не лив
Дійти до сучасної брами
Долиною і берегами,
Коли майбуття простелив.

Я чую свої постоли...

* * *

Спокійно мене обнімай
Прозорістю, днино сучасна,
Щоб гріла оновленість ясна
Безрухністю мій виднокрай.

Уходжу в життєвий розмай.
Веде 'ня окриленість ясна.
Спокійно мене обнімай
Прозорістю, днино сучасна.

Збираюсь в завтра гай-гай,
Де, знаю, одоленість власна.
Щоб гріла оновленість ясна
Безрухністю мій виднокрай.

Спокійно мене обнімай.

* * *

Я знову знайшовся у грі
Всіх виявлень злитих зі мною.
Блукаючи вільно порою,
Коли зеленів чи багрів.

Присіли собі на корі
Сучасності кралі укроїв.
Я знову знайшовся у грі
Всіх виявлень злитих зі мною.

Казки з-поза гір та морів
Примовою ллються простою.
Блукаючи вільно порою,
Коли зеленів чи багрів.

Я знову знайшовся у грі.

* * *

Чи сплю, чи стою на ножі,
Однаково сню, а чи бачу.
Відвикнувши вчора від плачу,
Сьогодні я ним зубожів.

Відверто, що наше, кажим,
Коли даєм часові здачу.
Чи сплю, чи стою на ножі,
Однаково сню, а чи бачу.

Читаючи кольори лжі,
Знаходжу у блиску остачу.
Відвикнувши вчора від плачу,
Сьогодні я ним зубожів.

Чи сплю, чи стою на ножі.

СОНЕТИ

У ІМ'Я ВІЧНОСТІ

Нелегко вільно вірити у себе,
Як і в уявну ближніх душ красу,
Щоб чесно пити вранішню росу
Обнятий свіжістю землі і неба.

А вчора я проніс громів ясу,
Що відповілись у мені молебно,
І все ж таки, щоб не повівсь ганебно,
Відлунням їх я не гострив косу.

Прощати знаю, бо ймені прощають;
Люблю і знаю: люблять і мене,
І знаю, що ніщо не промине

В житті, незакарбованим порою,
Бо дні і ночі черговою грою
Во ім'я вічності всіх сповідають.

ЖИТТЄВІ СТРУМКИ

В що вірити в житті і що прощати,
І де знайти підручники життя?
Своїми йшов стежками я буття
Й тому живу, як вчили батько й мати.

Скрутне й терпке життя без вороття,
І деколи воно – мов дах без хати,
Тому я вчусь й сам від себе знати,
Якими будуть завтра почуття.

Подеколи життя – мов оберіг,
Котрий мене по-дружньому стеріг,
Щоб не промок я наклепами друзів.

Усі, та неоднакові роки,
Вливаються в життя, немов струмки,
І кожний різноплинно, по заслугі.

КАЛАМУТЬ

Кінчається симфонія любові.
Та чи візьму колись я іншу путь?
Між вчора й завтра сіла каламуть,
Вона підкорюється власній мові.

Які путі колись мене позвуть,
І до котрої я на поготові?
Твоя любов з спокусою у змові
Розлилась в каламуті, наче ртуть.

Хто серцю і душі дасть чесну раду,
Щоби забути безпритульну зраду.
Куштую я гірчицю роздоріжжя.

Не можна так, щоб не було якось.
Мене позве із роздоріжжя хтось
Та каламуть неждана серце ріже.

ГЕЙ-ГЕЙ

«Гей-гей!», «Гей-гей!» відлунюються нині,
Ввійшовши рано в ефірний вплив,
І слухаю, як поклику відплив
Гостює на високій полонині.

Його мені роками в груди лив
Безумний час в своїм нестримнім плині,
Купаючись в душі гіркім полині,
Аби почути виразу налив.

«Гей-гей!», «Гей-гей!» себе я зараз чую
І вдалині вже днюю і ночую
Далеко, але близько до людей,

Адже своєю павною добою
Оповиває звучною габою
Всю далину мою «Гей-гей!», «Гей-гей!».

БУРЯ

Здається, що урвалася десь хмара,
Що мить забула про земне життя,
Якщо так дико, аж до забуття
Божеволіє буря, мов примара.

Грізніє громом і води литтям,
І блискавкою, мов пекельна кара,
Паде на полонини зла почвара,
Немов спада на землю небуття.

Вода реве, розкидує каміння,
Валить із вітром буки із корінням,
Несе усе, незнаючи утому.

Видзвонюють у церкві дзвони журу, –
Розбити б хмари, зупинити бурю,
Безумства темні блискавки і грому.

СОСНА

Чи день, чи ніч, чи сонячно, чи грози,
У горах ростучи, тлумачать сні
Тривкий вершок зеленої сосни,
Поборюючи стійко всі загрози.

Сосна зелена в нас, коли – весна,
Коли панує тиха ясність рози,
Також зелена і коли морози,
Коли пора вирує навісна.

Гартована усякою судьбою,
Вона привикла здавна до двобою.
Пора – то теща, то – родима мати...

І виростає не про людське око,
Знімаючись між скелями високо,
А сонце й хмару на вершку тримати.

СНІГ

Розважаючись, наче в гостині,
В гірських лісах жовтневий перший сніг
За першу ніч усе накрити зміг,
Деревам виткавши ще по хустині.

Благали пізні квіти милостині,
І сонце слало вдень, почувши їх,
Тепло до всіх улюблениць своїх,
Мов хмара пити спраглим у пустині.

Сніг сипався й потічками тече.
Не доспішився часом ти? Іще
Дуби не хочуть білої папахи.

Із снігом я дорогами дружу,
Та дивлячись у небеса, тужу,
Що відлетіли вже останні птахи.

ХМАРИ

Кочують дико хмари темнобурі
Із краю в край циганською юрбою,
Немилосердно б'ються між собою,
Мов грають на розбитому тамбурі.

Вони передвіщають прихід бурі,
Що потрясе спокійною добою
Придатно до нежданого розбою
Звуть бурю хмари темні і похмурі.

Вони воюють грізно в небесах
І на землі наносять всьому страх
Від черв'яка аж геть до деревини,

Та бурі не покорюєсь земля,
За нею втішить гори і поля
Веселочка спокійної години.

МІСЯЦЬ

Зірки, зірки, покліпати охочі,
Нетерпеливо місяця ждуть хід,
Лише йому готуючи прохід
Легінський поміж ними в сяйві ночі.

Зірки для нього усміхи – дівочі,
Мов для життя багрянний сонця схід,
Мов думи тріумфальний в фразу вхід,
Збираючи в собі слова пророчі.

А світ його б просив чи не просив,
Він світло сонця все б на землю лив,
Як і тепло жарини прометей...

Свою він знає між зірками роль...
Тому ночами їхній він король,
Що ближче до землі і до людей.

* * *

Душа почала неспокійно нити
Не дозволяє пам'яті лакуни.
З дитинства аж допоки вже був юним
У спогадах я починаю снити.

І пам'ять все, що з вибриком, аж суне,
Незначно володіють ворожбити,
Потрібно двері тиші зачинити,
Щоб слухати без турбувань всі струни.

Дитинство, школа і військові стажі,
Все, що квітисте, хай спокійно ляже
На бруднощі і напади зі всіх боків.

Та є квітисте і в роках кропивних,
Тому виполую усе противне,
Бо серце б'ється без синкоп, нівроку.

* * *

Ні, сонце не зайшло з тобою разом
Для мене, що зі мною воював.
Однаковий щоденний життєсплав,
Бо я уже імунний на образи.

Мені ще доля витче златоглав,
Для завтра, для потішної вже фрази
Невчившись завчасно все, від ази,
За мить предовгу браки я пойняв.

Боротися з тобою надто важко
І важко вірити у перемогу,
Якщо ідеш в двобої бідолашком.

Нелегко зміряти таку дорогу,
Ти зрозумівши все, хоч, мов мурашка,
Я зруйнував облудності облогу.

* * *

Колись була ти пташкою для мене
І голосом, і поглядом щодня.
Тому ображував тебе в піснях
Усього почуття свого блаженно.

Не знаючи що маю долю пня
Із пасинками, задля веретена
Чудної гри зі мною, не даремно,
А вірив щоб я в крону, в ночі дня.

Почав я, хоч сяк-так, вже розуміти,
Що ми, дорослі, різні собі діти,
І що ілюзія водила мною.

Стояли дні й стоятимуть допізна,
Та не однакові уже, а різні,
І я порозуміюся зі мною.

* * *

Має життя свої певні закони,
Ті, що їх знаю, мов кремінь, тверді.
Всі вони вічно в душі й бороді.
Ім'я накреслюю в серці ікони.

Келих розваги, – хоча й у нужді, –
З ними щоденно неспокій мій клонить,
Як порядкові мої гегемони,
Всі, бо зі мною – вони молоді.

Добре, не добре, я вірю у мене,
Маючи їх біля мене щораз,
Що ж, все життя – мов живе веретено.

В кожного власний свій дороговказ,
Тож я у свій вірю вічнознаменно
І не ввійду у ніяку грязь.

* * *

У цій порі, в якій нема спокою,
Нетільки в світі, а вже і в житлах,
А ще і непогода сіє страх,
Все творять люди власною рукою.

За мить все можуть кинути на прах,
Всі винаходи й техніка в розвої
Відколи увійшли в життя розбої,
У неспокої вічнім кожний дах.

Ой, Боженьку, Твоя усе це воля,
Що на землі і доброта й сваволя
Вже кольори міняє навіть глина.

Коли все лихо на землі зів'яне,
І чи колись така пора настане,
Щоб в тиші розпадалася цеглина.

* * *

Тепер так важко вже знайти підкову,
Як так вже мало коней у людей
Пора металу йшла і далі йде,
І у майбутність віримо шовкову.

Не зрозумівши, часом, гру ідей,
Ще віримо, подеколи, півслову,
Вимінюючи зерно на полову,
Бо і до такого глупота веде.

Якщо «ку-ку» запросим від ворони,
А від зозулі, вдосвіта, – «кар-кар»,
Всміхатиметься будь котрий байкар,

Що віримо у бабські забобони.
Хоч хилить вже спочатку на поліття
Нове, – а чи для всіх?, – тисячоліття.

МАТУСЕ ОЛЬГО

(Уявні репортажні сонети)

*Ользі Кобилянській, яка народилася в Гура Гуморулуй
і погруддя якої в парку, названому її ім'ям*

I

Матусе Ольго, ви присутні й нині
В Гура Гуморі. Та не як щодня.
Сьогодні свято. Тут ваша рідня.
Ви ж народилися на Буковині.

З навкружністю і горизонт обняв
Присутніх. Людність і промови плинні
Співзвучно клоняться святочній днині
Співзвучністю ллючись в словесний сплав.

Сьогодні свято. Ваше. Всіх присутніх
З учора ведете в завтра попутне
Карбованими вами словесами.

Сьогодні свято. Ваше. Воно й наше.
Ваш труд важкий – душі скарбівня паші.
Ми з вами вічно. Вічно ви із нами.

II

Матусе Ольго, будьте вічно з нами.
З Гура Гумору йдімо в Кимпулунг.
Заходьмо у город, шукаймо луг
Засіяний дитячими думками.

Йдемо поволі в тишині. Навкруг
І синь, і зелень навівають гами
Гармонії душі. Мадаполами
З пелюсток ткані входять навіть в слух.

У Кимпулузі на усе поліття.
Ввійшли ми у нове тисячоліття
Із Лесею узявшись за руки.

III

Йдемо собі. Спокійні перегуки
Із берега на берег аж до гір.
Ми, троє, перейшли на косогір.
Ми, та чиї з давен давенних внуки?

Йдемо собі спокійно. Часомір –
Лиш руки й ноги та навкругні звуки.
На дивне диво жодної звірюки,
Ні людської нема ще до цих пір.

На горизонті незвичайна сценка –
Картини від да Вінчі до Шевченка...
Джоконду бачу. Бачу й Катерину.

Матусе Ольго, граймось в уяви
Не для заavidних, навіть не для слави,
А так собі, шануючи Людину.

ВІЙНА – ВІЙНОЮ

*Марамороським добровольцям,
тим, котрі ще в живих*

Кінчалася війна. Ішла «Катюша»,
Війні щоби прискорити кінець.
Спішилася йти воля навпростець.
Спішилася і з піснею «Катюша».

Втомлявся у боях солдат-борець.
Втомлялася й природа. Йшло бездушся,
Бо непростально йшла полями суша.
Хатами загасав і каганець

Війна – війною. З нею тільки горе.
Вона й надію непростально поре.
Та в тілі й зброї ще ставало сталі.

Вела війна із гіршого на гірше,
Бо в тій війні боролися найбільше
Противники-тирани Гітлер-Сталін.

ПРИСВЯТНІ СОНЕТИ

Ви, дорогий мій Клеmpуше Гаврило,
Прийшли до мене вперше у Кривий.
В тім часі пішки, мавши бойовий
Характер, що нас двох зразу здружило.

Ви лісоруб, я вчитель, та живий
В поезії купав нас час так мило,
Що кожне слово й камінь би ожило,
Бо і в Олімпі чули нас боги.

Щоб олівець й папір брали до рук,
Узяв вас у бригаду Кочержук.
Співали буки олівцеві мило.

Й чарує вдало, щоби ви з могили
Із нами, мов щоденно, говорили,
Щороку жвава пані Колотило.

Прийняли гарно ви мене в Сінаї,
До вас. Тоді я на курорті був.
Я вас читав й про вас немало чув,
Та все запитувався: «Що не знаю?»

В думках: «Які метафори pozwу,
Щоб витримати битву в словограї?»
Бо з Масикевичем змоги безкраї
На ототожність, але і на зсув.

Прекрасну риму: «Зевсе – А повзе все»
(Нам говорити вдалося про це все)
Віршовано міг дати лиш Орест.

Ви, пане Масикевич, і в Сибірі,
У одностайності за власну віру,
Несли нелегко свій життєвий хрест.

Не розгадаю, у якій ти гамі
Живеш тепер, Василю мій, Баршай.
Ввійшов ти в копашильський небокрай
Присвятою із нотами й словами.

Ми в Копашилі маємо розмай –
Все наше рідне й миле до нестями.
Ти з клавішами граєшся й думками,
Й словами від душі про рідний край.

Васильчику, Василю, ми все діти,
Та знаємо роками скрізь радіти
І кожний має ряд своїх клавіш.

Ряд Баршая – у музиці заслуги.
Ряд Ковача – велична пісня Чути.
Та має і свій ряд Юрій Павліш.

Що робите, Сергію мій, Лучканин?
Ви з Києва, а я із верховин.
Були ми у готелі батько й син.
Я – так собі, а Ви усюди знаний.

Розмови наші мали вільний плин,
А всі слова святили спокій манни.
В розмові про мої в сонетах плани
Петрарку визвали на п'ять хвилин.

Казали Ви, що наступного року,
Тобто у цьому, з молодого строку
Нам подарує божественна скриня –

Мені дві сімки, а Вам дві четвірки.
То ж вишлемо роки ми на шпацірки,
Бо зустріч лагодить Мойсей Ірина.

КАТРЕНИ

* * *

Проминувши шістдесятиріччя маловічне,
Я його врожайними роками множу,
Остаюся звичкою, — як знано, — непомірним.
Стою, мов скеля, непорушний поки можу.

* * *

Нежданий клич зове мене в пущу —
Це ти мене зовеш, повна думок.
Якщо це ти, то сам себе я пущу
Зробити перший, звідки зови, крок.

* * *

Сніжить, сніжить, сніжить весняно,
Сніжить пелюстками дерев.
І я ступаю всюди п'яно,
Немов шлейфами королів.

* * *

Не упавши із життєвого щабля
Сходів, таких різних і нежданих досьогодні,
Не шукаю казкового корабля.
Я щоденні здавна звик вже пити злигодні.

* * *

До сходу сонця йду. Отави ж
Зовуть, бо осені кінець.
Надію ти на спробу ставиш:
Чи знайду близький манівець?

* * *

Пробуджуються рано віти,
Ось промінь променя припер.
Немає манни. Тож говіти
Мані прийдеться і тепер.

* * *

Йду зустрічати сонце рано.
Надія у душі чи страх?
З'являєшся фата морганно
І мучиш очі у думках.

* * *

Минула ніч. Минула днина.
Лиш ранок, наче в спиртї хміль,
Бо ти в душі – немов билина,
А на яві нестерпна біль.

* * *

Будуя я життям посмертну гать
І знаю: буде, мов китайський мур у тузі.
Нехай хвалять мене, нехай гудять,
Як матимуть за що, і друзі, і не друзі.

* * *

В пори, для кожних, різні долі.
Нема цьому й немає краю.
Я остаюся на роздоллі
І шлях новий не вибираю.

* * *

Бруньки почали пукати,
Береза росить сік,
Невістко щедра, внука ти
Пішли мені на лік.

* * *

Кровавий захід голосить,
Утомлюючи очі.
Надіє неутишна, цить!
Жди завтра після ночі.

* * *

Рани мого життя – не скраю,
Хоч грав я різні ноти
Тепер, вже дідусем, бажаю
В дитинство повернутись.

* * *

Не вертатимусь з війни.
Не устане втома.
Внуки, невістки, сини
Хочуть мене вдома.

* * *

Хоч вітер віє, дощ паде,
І хоч життєва гордість – хитра,
Я не ховаюся ще ніде,
Не боячись дощу і вітра.

* * *

«За шмат гнилої ковбаски
І матір рідну продаси».
Таке в житті я не росив,
Не боючися скрізь коси.

* * *

Дерева в лісі спорожніли.
На полі зелені нема.
В мені вже незабаром біло
Буде, бо у душі – зима.

* * *

Я знов тебе шукаю по краплині
На полі, в лісі, де б то я не був,
Ти далася мені, немов дитині,
А я тебе, дорослим, не забув.

* * *

Допив я майже всі любові вина.
Проп'янився, і вже нема вина.
Що я тебе шукаю, ти невинна,
Що я знайшов тебе – моя вина.

* * *

Ми гралися серцями, наче діти.
За це ти не моя, а я не твій.
Тому так легко бурі оніміти
І тузі увійти у буревій.

* * *

Коли в людей, у чесних, спритна думка,
І замір неспокійності добром утих,
То підлі відкривають свою сумку
Нечесності, чи щось бракує з неї в них.

* * *

Багаті словом лиш учені й старики.
Вони багаті й щедрі задля всіх думками.
Вони б тримали в чесності усі роки,
Якщо б нечесність не готовила їм плями.

* * *

«Абсурдність наповнює світ» – казав Гете,
Й абсурдності повно у світі тепер,
І хоч небеса присилають прикмети,
Байдужість – розкішниця гнилої ери.

* * *

Кожної днини у нас входить по краплині
Добра і лиха. Не знайшлись їхні межі.
Надія – це невідомість в казковій скрині.
Надія – безкордонна і від нас залежить.

* * *

Щоби когось засуджувати чи хвалити,
Потрібно вперше впізнавати і себе.
Та скільки ще в тобі, замазаних невмитих?
Один на другого свавільності гребе.

* * *

Пристаюватись нелегко в чужім краї,
Стояти проти всіх чи вити між вовками?
Хто хоче вижити будь-де, то нехай знає
І суходолом керувати кораблями.

* * *

Не пристосовуюсь до становища,
А становище до себе пристосовую.
Рідкісні в житті сьогодні такі явища,
Тому я себе в собі дано сховую.

* * *

Нелегко нині упізнати всіх людей,
Бо люди – ліс, що повний всюди всякого.
Гуляла і гуляє всюди гра ідей,
Керуюча мета й основа – хто кого?

* * *

Не тіштеся обіймами, мої всі вороги.
Я ще не впав. Я думаю, бо ще живу.
Хоч топляться весною неоднаково сніги,
Однаково за всі діла свої живу.

* * *

Нелегко відрізнити правду від брехні.
Нелегко для розмови знайти собі друга.
В житті вдавалось доводити й мені,
Що чиста правда ані перша, ані друга.

* * *

Хоч всі призначені ми жити на землі,
І хоч однакo всім вона плоди дарує,
Подекотрі, людці, – великі чи малі, –
Для себе – все. Для людства проживають все.

* * *

Подекотрі в житті наслідують комах
І можуть в собі жити гідно, мов комахи.
Таких ніколи не турбує біль чи страх
Громади. Пруться бути навіть вище птахів.

* * *

Завжди колиска днів дитячих з нами скрізь,
Хоча її в житті не носимо з собою,
Для кожного, щодня, вона – життєва вісь
У боротьбі важкій з життєвою габою.

* * *

Подеколи ласкаві підлістю живуть,
Їх зброя – доброта і чесність поведінки.
Лише в собі вони карбують власну суть,
Бо хитрі всі, а хитрість їх немає знімки.

* * *

Хоч для кожного солодка чи терпка,
Вона підлегла скритій життєвій байдарці.
Фальшива скромність поведінки й язика
Показується тільки вдвох і тільки в сварці.

* * *

Коли спокійний ти, то віриш, що всі – друзі.
Але коли душа у болі й повна втоми,
Лиш віра в стійкість допоможе тобі в тузі,
Бо хто найближчий, той без світків тебе ломить.

* * *

В житті людину не спіткає більше горе,
Ніж втратити довір'я в кого чесно вірив.
Тоді в тобі і паливо надії хворе.
Тоді береш, якщо живеш, потрібні міри.

* * *

Питаюсь, навіщо жити, коли втратив
Довіру вчинкам, котрі тебе катують?
Потрібно жити, бо й тюрма душевна – хата,
В котрій куточки чесності усе гальмують.

* * *

До брехні від підлості дійти не важко,
І тоді за ближнього не сумно,
Якщо їх збираєш спритністю мурашки
В душу інстинктивно й скрито, ще й бездумно.

* * *

Ніколи не пізно відкритись чесністю
Тому, кого звивисто любиш по-своєму,
Інакше, незвичною, втомною впертістю
На іскру любові ти ставиш солому.

* * *

В стільки жалібних діб
Я вже всякого здибав.
У розкішних садибах
Живе мало осіб.

* * *

Є будинки і малі, й великі,
Наче душі, що живуть у них.
Протиставності життя, не зниклі,
Днів дають з достатками й пісних.

* * *

Хто кому дає сьогодні раду?
Багатьом пора вже абортівна.
Із стежок ідем на автостраду,
А думками деколи противно.

* * *

Хоч усього маємо досхочу,
Маємо все менше, що потрібне.
День минає важко неохоче,
Як бажання, виткане, не згрібне.

* * *

Як є гріш, за купиш, за бажанням,
Місце і на місяці зі спіху.
Та з душею нелегкі впорання,
Бо не можна закупити втіху.

* * *

Є можливість вже купити й жінку
Для розваг в постелі, і для збитку.
Наче магазинами пелюшка
Немовлятам для одного вжитку.

* * *

Все в бігу, все в льоті, все у зварі,
Все в такому, що не має й гласу.
Маємо досить аксесуарів,
Та не маємо для всього часу.

* * *

Наче в казці, хатини малі –
Повнодітні, й живеться спокійно.
Все для завтра у них взагалі
Й задоволення скромністю рійне.

* * *

Який родючий долі виноград,
І мало, як есенції на денці...
Наскільки більше в декого посад...
Настільки менше розуму у серці.

* * *

За вись навіщо стільки торгувань,
Як не впоралися ще з острівцями?!
Хоч маємо досхочу різних знань,
Як важко зводити кінці з кінцями!

* * *

Давай свободу серцю спокосві,
Нехай буяють вільно куди хочуть.
Буває, що перепадає і вдові
Зустрінути свого мужа уночі...

Коли спокійні серце і душа в тобі,
То втихомирена і спрага волі,
Тоді в надії всі зеленоголубі,
Неначе поле й небо в ореолі.

* * *

Буває, що дружина з мужем теж вдова,
Якщо їх спокій десь на роздоріжжі,
Тоді ногами не керує голова
А випадки, які бувають й ніжні.

Буває, що вдовою навіть і весна,
Але й зима похмура, й навіть осінь,
Якщо розбіжна доля і пісна
Лишає, щоб минало голе й босе.

* * *

Моя надія вже вдовою на порі,
Але ще не народжує байстрята.
Її не допускають всі воротарі
В розкішності розпусти ні на свята.

Тому її одружу з щасним удівцем
І усміхнеться їхньому подружжю,
Щоби, пишучи з стиркою та олівцем,
Знаходити місця й червоні ружі.

* * *

Жду тишини спокою в серці і душі,
Жду усмішки верби, ріки і сходу,
Пірі й пструги з лускою наче в кунтуші,
Щоб не падали, як мухи у воду.

Як піруетно й тихо ближаться до мух,
Обдурює й штучними голод риби,
Усюди, коли справеня тиша, коли рух,
В собі час не шукає світу хиби.

* * *

Тут тиша. Там війна. Щодня у дзвони
Б'ють дзвонарі умерлим, чи на свято,
А ми, живі, знаходим перепони
В свідомості характери попряти.

Життя нам дано на землі і в небі,
Хоч бачимо його і поліфемно.
Всіх мучать недостатки і потреби,
Тому що в діогенності скрізь темно.

* * *

Моя надія в мріях безконечна,
Вона із світом рука об руку,
Тому зі мною ще бібліотечна,
Тому дарує втіху, але й муку.

Веди мене, веди, куди захочеш,
Надіє-доле – двоє в спільних льотах,
Ні, не лякають нас ні дні, ні ночі,
В болоті – глум, в пальцях сріблослоти.

* * *

Надіє гро, чи ти свідомо кришеш
З довірою, мов кремінь із кресалом.
Ой, скільки ще напівсідомо брешуть
І люблять СУР, як «хліб і кусок сала».

Я вірю в наше українство,
Де панотці і вчителі – вкраїнці.
І споконвіку – і правда, і свавільство,
Так само, як срібло та червінці.

* * *

Лягаю спати, поки зійде сонце,
З душею коли в меді, коли в перці,
З надією, що наші охоронці
У чесність одягатимуться в серці.

Допоки в церкві все на рідній мові,
Допоки смак кожній хліба грінці,
До доти житимуть у ріднім слові
Із усіма і світі українці.

* * *

Твоя любов — дора весни,
Ти бачив різних пар пору.
Тому й не думав і не снив,
Що хтось знечистить ту дору.

І схід і захід для усіх
Так само як і день і ніч,
Ізовсім навіщо сміх?
Навіщо ілюзійна спіч?

* * *

Я вірю у міцну любов,
І вірю що вона існує,
Що дещо випадок зборов,
Не всім і всує і не всує.

За інших тішуся тепер,
По різному всім дано жити,
Поміченням очі протер:
Вже гідність — компас маловжитий.

* * *

І в поїзді снується зрада,
Існують ліжка у вагоні,
Кого привабила принада,
Усе неначе на долоні.

Годинами минає скорість,
Хвилини – наче короваї,
Егоїстична тлінна гордість
Двійництвом дії одягає.

* * *

Душевні муки – буревії,
Не втопили у звичайній ложці,
Подеколи так вітер віє,
На заробіток і ворожці.

Як горе кроїться з любові,
Щоб денно мучитися в думці!
Невтишний шурхіт її крові
Коріниться в серцевій сумці.

* * *

Учився плавати від риб,
Слідив в падінні кожну кішку,
Рости духовно наче гриб,
Як хочеш їсти сироїжку.

Любов не казка, чи статті,
Повір і знайдений підкові.
Зерно любові в глухоті,
Буває часом і в полові.

* * *

Зове мене зелений став,
І хутром дорогим ондатра,
А я ще й досі не устав,
Ще плаваю у снах про завтра.

Було учора, як було.
Сьогодні в гаманці знобите.
Та вірю в завтрашнє весло,
В житті нам дано щось любити.

* * *

Коли не знаєш, що в житті є підлість,
І віриш всім в житті, немов собі,
То інстинктивно в поведінці гідність
Приречена невиразній судьбі.

Твоя надія і довіра скромна –
Рій змісту, поведінки й доброти,
Не знаючи про Йова й Соломона,
Між ними, може, третім станеш ти.

* * *

Якщо нема стріл Купідона в хаті,
Майбутності в житті нелегкий шлях,
Бо суперечності – вода у ваті,
Порозуміння – квітка в бур'янах.

Двом, трьом, громаді, щоб дійти до сходів,
Потрібно, біля прикладів і слів.
Не було би злодійства і розводів,
Не було би можливо, і суддів.

* * *

Ключі життя – вислід охоти,
Це знаю вже роки, роки,
Бо недостатки до роботи
Ведуть і руки, і думки.

І як то важко б ми не жили,
Почуєш завтра зови стріх,
Бо в чесності знаходим сили
І засоби вживати їх.

* * *

Позич, павичу, із хвоста очей,
Щоб не вживав я всюди окуляри,
Позич, павичу, або дай очей,
Побачу, що скривають дальні хмари.

Павич не слухає мої слова,
Хоч я би дав за все монет дві жмені,
Просьба моя, здається не нова,
Тому і окуляри у кишені.

* * *

Живу для завтра, для синів і внуків,
Тому що не повториться життя,
Для їхнє завтра маю справжні руки
І думки, що ввійшли у заняття.

Які б то наклепи були на мене,
На це я не вважаю аж ніяк,
Бо я ходив завжди, куди зелено,
Й тому не зникне мій червоний мак.

* * *

Мене ще не покинула Афродіта,
Хоч білі скроні вже зовуть у вись.
Роки не мають значення. Всі ми – діти,
Ми – квіти різних пір, як не дивись.

Коли цеглина губиться, хай і в бруді,
Її ж бо колір справжній і самий,
І я вже бути звик у огуді,
Але не миюся в руслі помий.

* * *

Грудочка землі запахла тістом,
А каміння обіцяє дах.
Тож чому тоді селом і містом
Ходить вільно ще про завтра страх.

Із за входжень всяких в надра й висі
Терпимо непередбачень плин.
Мудре вчора, нині подивися:
Захворів час на холестерин.

* * *

Відколи й котрі роки людині
Впорокувати почали невроз,
Хоч пора ще не у карантині,
Влітку в тілі деколи мороз.

Молоді, буває, що старі вже,
А старі, буває, – молоді.
Непорядним крила хто приріже,
Щоб і недостаток голоднів?

* * *

Хто себе вже записав у томі
Справжньої історії брехні,
Той не знає, де початок втомі,
Бо вже звук до брехні й гавкітні.

А хто втомі зменшує драбину,
Щоб стежки обходити кругі,
Знайде і у камені щербину
Едельвейсові на висоті.

* * *

Важко розуміти красу тиші
Й бачити веселку в темноті.
Вірити в ніщо душа не лишить.
Стежка десь простягнеться меті.

Якщо дарували б і долоні
Блискавку, то не втихав би грім.
Далина, подеколи, в полоні.
Близкість не дарується усім.

* * *

Я не знаю і чому, й для кого
Посадив березу на горбі.
Може, зову, щоб колись п'яного
Хтось напився в далі голубій.

Зов чи сік, вона дає від себе
І корою, й листям, всього всім,
Тепер знаю чи знаю, де би
Я не був, вона – не анонім.

* * *

Ні, не живу я задля слави,
Я син і внук стовпів і гір.
Говорю з місяцем ласкавим,
Щоб дав мені хоч сотню зір.

Не різні ми фігурно, знаю,
Між ними буду, як вони,
Бо як живу, що відчуваю,
Моє скізь серце більше них.

* * *

«Земля накрилась моїм серцем»,
То лину гріти і зірки
І запевняю всіх, що все це
Не фікцій гладкі сторінки.

Лечу, лечу, лечу й питаюсь,
Чи я – це я? Чи вись – це вись?
Чи між зірками є й розмаї?
Чи між зірками більше рис?

* * *

Лечу і тишу п'ю, мов каву.
Впрівають меткості думки
І долю зараз, ще лукаву,
Не лаю вже, а навпаки.

Я звик до лісу, трав і квітів,
Так певно, звикну, й до зірок,
І разом будемо, мов діти,
Спокійні, мрійні хоч на крок.

* * *

Живу з зірками по-арабськи.
На рушнику був з кількома.
Не чую тут чутки я бабські.
Таких зірок сюди нема.

Як гоже жити у просторі!
Як чую всесвіт звідусіль!
Сюди й метеорити хворі
Від мене молять хліб і сіль.

* * *

Питаюся не раз, не двічі,
Чому ти вічно у мені,
Чому твої спокійні вічі
Немов посвіт в бережинні,

Чому вони мені сіяють
Коли брак світла – темна ніч?
Тепер аж, Незабудко, знаю:
Нема між нами протиріч.

* * *

Спорожняємо пори років
У наші душі і серця.
Щоби позбутися навроків
Й можливих демонів отця.

Спокійна ніч, спокійна днина,
Спокійні ми, спокійне все.
Щоб дарувався нам єдино,
Час наші почуття пасе.

* * *

Буває, все буває в світі,
Відколи світу, повсякчас,
І все, і все, і все зігріте
Скрізь, Незабудко, і для нас.

І все для мого й твого ока
У тиші знову, знову й знов,
Глибока тиша і висока
Вповиє нас, немов любов.

* * *

Глибока тиша і висока,
Лиш гладити, немов любов.
Можливо через неї склака
Між небом і землею знов.

Нікому склаку ту не чути,
Вона – все тиша, квіт сердець
Їм купідон, все молодець.

* * *

Фе смішно. Як? Статут любові,
Якщо в ній склаки ані в зуб,
Якщо ознаки в ній дубові,
Якщо вона тверда, як дуб?

Місяць з зірками... Етикетно
Пливе, можливо, й без мети.
Любов, хоч кажуть, непредметна,
Любов – не поле перейти.

* * *

Вишу між небом і землею,
А промені – усі мої.
Готуються до ювілею
Мої космічні солов'ї.

Садити хочу незабудку
Для Незабудки днів, ночей,
Для інших, може, простолюди.
Для мене – всесвіт-ювілей.

* * *

Навкруг зі мною органи,
Значить, живу. Я, значить, скрізь
Хор солов'їний *а капела*
чи, може, тільки вокаліз...

Значить, живу, значить, усюди
З тобою, Незабудко, я,
Давай помовчимо, бо й люди
Почути хочуть солов'я.

* * *

Земні ми двоє і космічні
У тиші й гомоні пори.
Життя, хоч кажуть, пересічне.
Воно для нас – ядро дори.

Нам жити, жити й знову жити,
Де б не були ми, тут чи там,
Учімся, Незабудко, вжити
Все, що життя дарує нам.

* * *

П'ємо в тиші горе-втіхи
Для нині, завтра й на всі дні,
Куди б з тобою я не їхав
І де б з тобою не сидів.

Ти наяву, немов уява,
І мов уява наяву, –
Всіх почуттів буйна заграва
І вічні роси у траві.

* * *

Весна осіння на алеї
В січневій лагідній руці,
В глибині усмішки твоєї
Моєї втіхи камінці.

З тобою в думках я й сьогодні,
І завтра буду, – певна будь.
Ні, не казати тузі: годі,
З доби ітиму у добу.

* * *

Писатиму про вічну тугу
Все знов і знову, знову й знов.
Не перейдеш на тему другу
У серці, повному оков.

Питаюся: чому не вийшла
Невинною на мою путь?
Так мало бути. Всьому смислу
Дарує впевненості суть.

* * *

Веселий, певний і спроможний,
Я не втомився від ходи.
Зовучий ранок, як і кожний,
У сні зі сну мене збудив.

Були ми знову у міжгір'ї.
Відтоді не розлучні ми.
Яку оцінку дати вірі,
Що ми казки поміж людьми?

* * *

Там де ти вимовляла в тиші
Ще ненаписані рядки,
Тепер наш всесвіт там колише
Тодішні наші всі думки.

Вони знімаються в міжгір'ї
Рослинами, немов з води.
Відпочивають там і звірі,
Цілюючи наші сліди.

* * *

Я і рибалка, незабудко,
Й тому честую кожен крок,
Коли беру я в руки вудку,
Сам скаче коник на гачок.

Спускатимемося з-між листя
Так за ногою йде нога,
В ріці міжгірній, у пінистій,
Пирия впіймаємо й пструга.

* * *

Спускаємося вже. Там, долі,
Спокійні зелень і блакить.
Розбризкують сріблини долі
Гонорні коси біля плит.

Підскакуючи за мушками,
Пирі грайливі і пструги,
Оживлюють класично з нами
Ріки гірської береги.

* * *

Ось перша риба: пир сріблистий,
Поглянь, за коником слідить,
Цятинки чорні, мов намисто,
Він вкрасти коника жде мить.

Ось клонув – вже гачок у губі,
Знімаєш з нього ти пиря.
Такий він чистий, такий любий
Трапезі для монастиря.

* * *

Вже другий коник сміло скаче
З руки твої на гачок,
Одеколонений неначе,
Приніс всі запахи квіток.

Цей для пструга вже, Незабудко, –
Червоні й чорні цяточки.
Його й пиря нестимуть смутком
Непривичаєні ручки.

* * *

Як жалуєш ти рибинята...
«Могли ще жити...», – кажеш ти;
За смуток твій тебе обняти
Озвалися вже три світи.

Ось, Незабудко, незабудка,
Ось, друга, глянь, вже без роси,
Несміло ними, мов рекрутка,
Ти рибинята прикраси.

* * *

Ще відчуваю блиск твоїх очей
І теплоту руки – її долоні
Зі мною ти щоднини й скрізь, ачей
Ти свіжо розмалюєш мої скроні.

Як швидкодумно, в центрі протиріч,
Поезію мені ти говорила!..
Отой момент бездумно не каліч,
Бо відрубаш так надії крила.

* * *

Пишу спокійно в неспокійності.
З моментами всіма я щоментно.
Усюди з ними я у спільності.
Вони всі – почуттів моїх сегменти.

Спокійну неспокійність здавна жде
«Блокнот (мій) пам'яті», у власнім стилі.
Ні, не скриваю й не таю ніде
Загадку-Незабудку вільнокрилу...

* * *

Дарує час прикмети, всі – нові.
Гаптує він довір'ям наші душі,
Що вже в моїй не скрилось голові,
Як і в твоїй!.. так вірити я мушу!

Ілюзії в ілюзіях живуть
Так само, як любов живе в любові,
Ми, Незабудко, знайдем нашу путь
Випадком, хай і з випадком у змові.

* * *

Десятка – вилікований еталон,
Бо, ж незабудко, ти даруєш ліки.
Та він в мені – освіжений кордон
Довіри з недовірою навіки.

Ти, Незабудко, мавкою в мені,
Коли ми вдвох, тоді безсила відьма.
Не сію сльози я на камені,
А камінь той роздрібнюю на відьмах.

* * *

В тиші й спокої всі дужі,
Хмари в лазурі всі сірі,
Скільки води у калюжі,
Стільки добра в недовірі.

Сонце усячині гріє,
Холод не всячині теплий,
Зблякла усмішка повії
Горами водить і степом.

* * *

Втіха подеколи в кризі,
Грається в цурки з метою,
Плисти рікою на кризі
Вчуся тоді теплотою.

* * *

Загостили в мою хату
Бурецвіт і горецвіт,
Що це? Похорон чи свято?
Як прийняти їх привіт?

Сонце гріє, вітер віє, —
Так писав Тарас давно,
Значить, влию веремію
Я у пляшку із вином.

* * *

По-своєму співати
Хоче кожна птиця.
Так-то хочуть до хати
Жито і пшениця.

І ніяким подіям
Аж ніяк не тісно,
Як щодня володіють
В хаті хліб і пісня.

* * *

Все зменшується висота гори,
Хоча вершок її твердий, як криця.
Якщо гориш, і в бурі догори,
І попелом зостанься для землиці.

Той попіль-сталь житиме розмай,
Якщо горів ти серцем і душею.
Тож вогнище в собі завжди тримай
І володій завжди і ним, і нею.

* * *

У кожному слові – піт душі,
Що тихомирить серце,
Та і знайомі, і чужі
Чи розуміють все це?

Душевний спокій – раритет.
Навкріжність – не пастуша.
Тому, – поет чи не поет, –
Пишу я чуйним душам.

* * *

Знов працюю в городі,
Знов у думці рядки,
Я з селянського роду,
Тож пишу і грядки.

Сапу й граблі у руки
Брати з давна я звик.
Без напруги, опуки,
І город – чорновик.

* * *

Не жалію за те,
Що минуле не нині.
Кожен спогад росте,
Мов трава в полонині.

А їх, спогадів, є.
Всі вони – непропалі.
Кожен обрій свій в'є
І далеко й ще далі.

* * *

Вертаюся до тиші,
Мов тиша до зірок,
Празавтрашності лишить
Сліди такий мій крок?

Вертаюся до бурі,
Мов буря у колись.
Хвилина днем у журі,
А день – хвилини вись.

* * *

Щоб увійти у гущу
Праматірнього дня,
Усі казки я згущу,
Минуле щоб обняв.

Та скільки й як поважить
Позавтрашній мені?
... Збере хтось, може, сажу
Із цього в комині.

* * *

Краплини на веселці,
Що звикло на рогін.
Всміхається веселці,
Мов дівчині, легінь.

Пливе поволі човен,
Бо хмари вже – пісні,
Води ще він не повен,
І всі живі пісні.

* * *

Коли живу у казці
Й куштую хліб і сіль,
Пожежникам у казці
Печу я в горе-біль.

І ворога, і друга,
Запалюючи спіх,
Надія перша, друга, –
Однакові для всіх.

* * *

У симфонії птахів, обабіч,
І бубонність голоса чобіт,
Неспокійносте, замість «добраніч»,
Скільки ще завдаш мені робіт?

У мені й зі мною лиш дорога.
Не скажу ніколи мрії «Злись!»
Чи знайду свого мартиролога?
Є він чи буде лиш колись?

* * *

Предмети зайві в висі, —
Хосна хоч мало з них, —
Щодня над нами висять
Пророченням на звих.

Майбутності, а, може,
В систему іншу скік.
Та хто змінити може
Безкрай що прирік?

* * *

Аварія в структурі хмар
Закрила всю блакить.
Розгнівались бемоль, бекар, —
Фальшиво так гримить...

Надворі — грім. У мені — теж грім,
Надія — нітелень.
В цій бурі креше псевдонім,
В мені — вчорашній день.

* * *

Завтрашні покоси – мов статуї,
Хоч уявні, що просили стрим,
Кольори трави очам гаптують.
Хто такий що витче нам килим?

І в такій звичайності Безкрай
Шле Свої силу нам руки,
Що він може всюди покарає,
Після всього треба три крапки.

* * *

Неспокій душі не питаю,
Чому моя туга в розкіші.
Надія не має ще краю
Надія, уява – не гроші.

Для завтра вчорашню колиску
Застеляють блиски і бурі,
Щоб долю свою, мов сосиску,
Вмішав я у дні мої бурі.

* * *

Чи вірити в те, що немає
Ще краю у далі та висі?
У фатаморгані караю
Думки, що останками висять.

У кроні уяви осінній,
Бо виросла з щерни полови,
Найкраще заснути у сні
І потом очистити брови.

* * *

Неодомашнений мустанг
Вдаряє копитами.
Нечесні дії – бумеранг,
Що залишає шрами.

І на свідомості душі,
Якщо вона ще мучить
У серці, наче у коші,
Ростиме біль колючий.

* * *

В дзеркалі зі мною ліс і поле,
І рідна хата. Вже її нема...
Теж і правда. Хто їй очі коле
Невидимо, й так і обніма?

У минулім – завтра і противно,
Кучері дитячі й сивина.
Часу декольте лиш об'єктивне,
А за решту наша лиш вина.

* * *

Минуло десять років – еталон,
Що мав для льоту олов'яні крила
Та десять – сторок – минали мов більйон
В котрих мене довіра обдурила.

Багато а чимало, даний строк?
Продовжити ніяк його не можу.
Брунює вже в мені наступний крок
Та чи знайду я незрадливу рожу?

* * *

Ілюзії в ілюзіях живуть,
Так само, як любов живе в любові,
Не оминаючи всю каламуть
Пропащої, із нехтуванням в змові.

Загравши в промінь, наче у дуду.
Себе самого не обвинувачу,
На тебе очі мрійно підведу
І спалю душу тиху і незрячу.

* * *

Що робиш, Незабудько, в цій порі?
Котрий момент з минулого знайшла ти
Такий, щоб ним побути на горі
І вдвох напередбачене обняти?

Душі ти волю, серцю волю дай,
Моменти ж то однакові, то різні,
І дарувати їм тепер бодай
Усмішку або усмішку – не пізно.

* * *

Чи знаю, що сказати я тобі?
Чи чуєш звуки споминів, мов наю?
Душа із серцем в теплій боротьбі,
Мов я з тобою. Так воно? Не знаю.

Ти мавкою з'явилася мені,
Щоби втрачала сили свої відьма.
Не сію сльози я на камені,
А камінь той роздрібнюю на відьмах.

* * *

Сьогодні, а чи завтра, думаю,
Я відкриватиму альбом усмішок,
Він в пам'яті з'явився думою,
Кобзар сховався вміло під острішок.

В скільки століть минулого ідем,
Щоб вертатися бігцем в майбутні?
Де б не були ми, всюди наш едем
Висушує пориви каламутні.

* * *

Від вчора до сьогодні я не їв, –
Не скуштував позавчорашню втому.
Ні, не шукаю іншомовних слів
Для того, що було й бути так тому.

Сьогодні я чи завтра, все одно –
Завжди тим самим я і був, і буду, –
Минуле горе кинув я на дно
Колишнього – ой, Боженьку мій? – блуду.

* * *

«Люблю чи не люблю?» питаюся,
Мов «бути чи не бути» в райській долі,
Хоч все ж таки, спокійно бавлюся
В минулому, що мучить ще поволі.

«Люблю чи не люблю?» – безліч таких
Питань в мені, однакових змістовно.
Не мучить десятироковий звих, –
Мене в мені на кожному кроці повно.

* * *

В мені щодня говоримо самі,
І кольори жовтневі всюди з нами.
Тупцюю у душевній ще тюрмі
Коли в душі змиваю давні плями.

Ні, я тебе не списую в рядках,
Бо вирази кому в аренду брати?
Для тебе, може я – казковий птах,
Якого ні не знатимеш назвати...

* * *

Ще відчуваю блиск твоїх очей
І теплоту руки – її долоні.
Зі мною ти щоднини скрізь, ачей
Ти свіжо розмалюєш мої скроні.

Як швидкодумно в центрі протиріч
Поезію мені ти говорила!...
Отой момент бездумно не каліч.
Бо відрубаєш так надії крила.

* * *

Ще дотепер я не зборов
Усі важкі зловжитки.
Та ще в мені квітує кров,
Бо час планиду виткав.

Я розгрібаю так і сяк
Зловжиткостей основи,
Щоб зміст їх послідовно бляк
Від зерна до полови.

* * *

Стрясаю в тиші на папір
Думок нових я ряску.
Не йду собі наперекір,
Бо вірю в Божу ласку.

Давно я в тиші не писав.
Тепер я ваблю спокій.
Вже чую, що говорить став
І всі його уроки.

* * *

Вже жду нову пору снігів,
Бо жовтень в падолисті,
Хоч до тепер ще не успів
Почути вітру свисти.

Спокійна осінь, хоч мороз
Панує у світанку.
Моя пора невтишних гроз
Порадить забаганку.

* * *

Із-за сердечності не зміг
Я істину читати,
Тому фальшивості поріг
Не відчував я в хаті.

Таке життя, така пора.
Для мене оборотна.
Чи принесе колись добра
Принада заколотна?

* * *

Минає день, минає ніч,
Чи хочу, чи не хочу.
Світанок має власний спіч,
А захід лжу пророчу.

Оберігай мене від лжі
Довіку, вічний Боже.
Наївся досить я їржі.
Наївся й манни тоже.

* * *

Я звав колись і знову зву
Недавнію Незабудку.
Та може стріну я нову.
Мені не до відлюдку.

Іду і йтиму ночі й дні
Не куди бачать очі,
А щоб час смутку голоднів,
Чи хоче, чи не хоче.

* * *

Повіяв вітер-вітерець,
В моїй душі спокійно.
То ж я, осінній легінець,
Живу в порі надійно.

Ми, доле, осене моя,
Пограємося в строці,
Дружитиму з тобою я,
Бо й ти всі пори в році.

* * *

Допоки рухаюся, йду
Думками і ногами,
Підкову, знаю, що знайду
В єстві нової гами.

Співає даль, співає близь,
Співає навіть гомін.
Якщо мене не мучить гризь,
Спокійності вагомі.

* * *

Читаю різних авторів
Дорогоцінні книги.
Читаючи, я аж упрів
Від хліба й мамалиги.

Друкують ще нові збірки,
Друкують і Гомера,
Щоб гріла їхні сторінки
Собою кожна ера.

* * *

Наповнюючи вільно світ,
Абсурдність величава
Нікому не складає звіт
А здобуває слави.

Буває біле в чорноті,
Буває чорне в білім.
Буває всяке у житті
В порядку задубілім.

* * *

Щоби прощали вороги,
Таке не випадкове.
Вони з райдужної дуги
Кують тобі окови.

Тому у райдужній дузі
Щоразу, вічний Боже,
Храни мене хоч від друзів.
Що – вороги, як можеш.

* * *

Чи буйна тиша, а чи грім,
З структурою амеби,
Чогось у всесвіті моїм
Зову себе до себе.

Зову себе і жду та жду
В сутужі, білий світку,
Неначе впрілий по льоду,
Неначе зціплий влітку.

* * *

Зійшлися друзі й вороги
У всесвіті моєму
Вишукуючи навкруги
Мого «Я» емблему.

Шукали-ськали й не знайшли,
Вони ж на іншому світі.
Я весь в собі, немов з ігли
У власнім щаснім гніті.

* * *

Зігрію вечір зимовий
Зігрівши саяні зорі.
Зови мене, зови й лови
Манливко в кругозорі.

Знайдеш і будь-коли й будь-де
Мене, коли захочеш,
Тому твій зов мене веде
Від досвіту до ночі.

* * *

Вже лютий лютий і в мені,
Ввійшов неначе в рами.
А я собі на камені
Крізь сніг рахую шрами.

Пора моя все у бігу.
Віддавна ми ті самі.
Тепер і я вже у снігу.
Тому твердий, мов камінь.

* * *

Вклоняюся березі і
Малиновій троянді.
Вони в русло поезії
Вели мене в Об'янді.

Хоч повно словників,
мені далеко ще до креза.
З Об'яною живуть в мені
Троянда і береза.

* * *

В житті навіщо скрізь питань,
Питаюсь я у мене,
Коли терпіння сподівань
Було таке зелене?

* * *

Та зелень спіла не щораз,
Якщо не спілі миті,
Як і чужим в грі образ,
Немов у оксамиті.

* * *

Зову питання давні, ті,
Які водили мною
Прилюдно і на самоті
В славетній грі з порою.

* * *

Не знаю, жив я чи не жив,
Але сліди лишаяю,
Куди ходив, коли тужив
В життєвому розмаї.

* * *

Стрічаюся зі мною я,
Читаючи минуле —
Що звідти я з собою взяв
І що роки забули.

* * *

О, блідий світе, я тобі
І вірив, і не вірив.
У радості і у журбі
Шукав я справжність міри.

* * *

Я був активним і тоді,
Коли умів мовчати.
Бруньки поради молоді
Були оздоба хати.

Та й говорив я, говорив,
Що вільно й що не вільно,
Але нікого не корив,
Щоб гралися ми спільно.

* * *

Працюю в тиші, поки день
Спокою й не спокою
До акуратності веде,
До спільності зі мною.

І день, і дні, і той, і ті, —
Це все прожив я важко.
Так не лишай на самоті
Мене, надії пташко.

* * *

Оберігаючись щодня
Активності основу,
Я неспокійності обняв —
Ввійшов із нею в змову.

Усі навкружності живі,
Живі і близі, й далі.
Зовіть мене, зовіть, зовіть,
Окличності удалі.

* * *

Коли збираюся когось
Судити по заслuzі,
Себе розглядаю, чи щось
Не засудили б друзі.

Куштую так я свій нектар
Душевного спокою,
Що не отримав я у дар,
А в боротьбі зі мною.

* * *

Вже не спішуся я тепер
Судити і хвалити,
Щоби нікого не зітер
З заслуженої миті.

Добро і лихо, втіха й біль,
Усе ввійшло у чашу
Ту саму, де життєвий хміль
Вклонився Отченашу.

* * *

Кріпися в гомоні пори,
Моя осново тиші.
З тобою я вже говорив,
Що вічність нас колише.

Над вічність кращого нема
Від долі подарунку.
Та чи сіяння, чи пільма, –
Це все життєві клунки.

* * *

В житті буває самота
Подеколи й важкою.
Та кожна з них, чи та, чи та,
Ведуть до супокою.

В житті вітри і сонця зов
Та вітер серце ріже,
І я себе тоді боров,
Коли на роздоріжжі.

* * *

Пригадую, немов зі сну,
Роки свої дитячі.
Спокійно з ними я засну,
Коли неспокій плаче.

Пригадую і постоли
Й дні на безхліб'я хворі.
Як важко ними простелив
Я нинішню просторість.

* * *

Не нарікаю я уже
На лютості минулі,
Хоча ніщо не байдуже.
Байдужість проминула.

Я знаю, що життя не гра
Із цуркою на полі.
Снується завтрішня пора
На волосинці долі.

* * *

Не нарікаю на пору,
В котрій на мене рили.
Я навіть витримав бору,
Що не зірвала крила.

Я все летів, я все лечу
Й летітиму у далі
Щоб берегти свою свічу,
Її проміння вдалі.

* * *

В надії пам'ятноживій
Стартує час щоднини.
Все, від дитинства, у крові,
Все оновляю плини.

Учора, нині, завтра, все
Братаєся зі мною
І все несе, і все несе
Життя нового крої.

* * *

Я скрізь говорю з усіма,
Не важно, що зі мною.
Душа вичерпує сама
Хто з чесністю, хто з грою.

Та час, лишаючи знаки,
Снує нові розво'ї,
А ми дочислюєм роки
В спокої й неспокої.

* * *

Про кого скрізь міжлюдна вість,
Бажаємо впізнати,
Хай вперше тільки зовнішність ,
Словесні аромати.

Та вже коли, чи так, чи сяк
Уходимо в його ласку,
Схвильовані ми бачим, як
Незвично губить маску.

* * *

У нашім часі скорості, —
Подеколи аж лячно, —
Ми звикли до зовнішності,
Реальність малозвучна.

Але реальність у житті
Уміє і боліти.
Тоді на життєвій путі
Ми справді божі діти.

* * *

Ще не існують писані
Закони оборони.
Вони в інстинкті стиснені,
Мов жарти і жаргони.

Бо, якщо лихом хтось гребе,
То і одноосібно
Обороняємо себе
Частіше, як потрібно.

* * *

Знімаємося всяко в вись,
Бо й дії мов гімнасти,
Не думаючи, що колись
Можливо і упасти.

Тож як знімають нас круті
Спіралі й навіть оди,
Готуймо вчасно у житті,
Щоб сходити, і сходи.

* * *

Колишусь спокійністю
На гойдалці природи,
Пишаючись дійсністю
Однакової вроди.

Бувало тяжко на душі.
Тепер важкі терпіння.
Та відчуваю ще в глуші
Очей святі проміння...

* * *

Жіночі очі в серця гру
Стріляли, мов палили,
Що і сьогодні не зітруть
Старечих років схили.

Сьогодні, вчора, завтра в грі
Тупцюють біля мене,
Та час безжальністю збагрів
Єство моє зелене.

* * *

Ой очі, очі чорнії,
Оспівані усюди,
У кольорів гармонії
Уводите і в блуди.

Із вами легко в хвилі хвиль,
Та важко вас забути.
Летиш із ними сотні миль,
Буває й до отрути.

* * *

Не жду в житті винагород,
Хоч і вони не зайві,
Тому, можливо, в днях негод
Гою суцвіття мальви.

Чи признають, чи визнають
Моменти мою здібність,
Я вічно вірю в свою суть,
Бо дні мені всі рідні.

* * *

Я вже люблю і ворогів, —
Колись будуть і друзі,
І викинув всевічний гнів —
Котюзі по заслугі.

Ой, Боже, знаєш, почуття
У серці розділові,
Та все ж таки усі риття
Вже не в моїй основі.

* * *

Бувають дні від мачухи,
Як кажеється в народі.
Вони гіркі, вони сухі,
Почавшись у сході.

Та, як то нам казав Тарас,
Що все йде, все минає,
Снується неподільний час,
Єство його безкрас.

* * *

Громада з десятима людьми
Одного обирає,
Говорячи: без нього ми
Не дійдемо до краю.

Без нього радощі й жалі
Були б життя заплатка,
Вони були би всі нулі,
Як без один десятка.

* * *

Живу щодня я кожний день,
Неначе то останній.
Утіх збирати повно жмень
Дають проміння ранні.

Але коли слабі воли
Й порожні всі кишені,
Буває, що подеколи
Вхоплю в обидві жмені.

* * *

Нечесності важкі слова,
Хай сказані і тихо,
Яка б не була їх брова,
Завжди ведуть до лиха.

Тому обдумані на них,
Лягають, наче камінь,
І необдуманості дих
Самітній чи то самий.

* * *

І почуття, і нерви їсть,
Але найбільше скромність
В душі і серці скрита злість –
Жива хамелеонність.

Не знаючи, чого й чому,
І де користувати,
Йому, – бува не одному, –
Спокійності без хати.

* * *

Коли сльозини ув очах
Гіркі, хоч і солоні,
Тоді охопив явний страх
І п'яти, і долоні.

Тоді амбіція думок –
Звичайне шанобство –
Не має свій майбутній крок,
Як і звичайне людство.

* * *

Коли кепкуєш у житті
Його звичайним змістом,
Тоді кортячості круті,
Немов текуче тісто.

Тоді пливеш напроти хвиль,
Мов чхаєш проти вітру,
Тоді напруга всіх зусиль
Зменшатиме палітру.

* * *

Коли енергії твоїй
Завдаш і що не може,
Тоді застелить вітровій
Її належне ложе.

Тоді енергія твоя
Меншатимеся в часі...
Так славна пісня солов'я
Стихає у прикрасі.

* * *

Хоч велич славної душі
Сіє у просторі,
Й гонорності всі їй чужі
Й закони всі суворі,

Її, в порі, життя – життям
Й змістовності всі путні,
Та знайдеться і низка плям
Бажань, що недоступні.

* * *

Амбіція – нестримний рух,
Подвійні має леза.
Привик до зміни її слух
Бемоля і дієза.

І має крила, мов Ікар,
І на всі боки ріже,
Бо стереже її бекар
Завжди на роздоріжжі.

* * *

Коли амбіції якійсь
Пораниш довгі крила,
Її мета – ростуча вісь,
Не втратна, не безсила.

Вона незвично на путі
Вигоює всі рани,
І вірною своїй меті
Вживає віз і сани.

* * *

Здружуся я і з ворогом
Й ділами, не лиш словом,
Якщо дарується добром,
Нехай і випадково.

А якщо друг, – признаюся, –
Начинить комусь лихо,
Від того відтягаюся
Я і поволі, й тихо.

* * *

Писання є, й так на віки
Казки, романи, вірші.
Але які життя роки?
Із гіршого на гірше.

З давен про лихо і добро,
Відомі або ікси
Писали й гусячим пером.
Тепер здебільше піксом¹.

¹ кулькова ручка.

* * *

Як від Езопа вже нема
В байках нової теми,
То кожна днина не сама
Оновлює проблеми.

Проблеми творимо все ми,
Чи то лихі, чи добрі,
Бо й язиками, і грудьми
Завжди ми всі хоробрі.

* * *

Непосидющі ковалі
Картин і нот, і мови
Шедеври творять, їм в далі
Пора причеше брови.

Вони, шедеври, на віки
Якщо і час їх звідав,
І житимуть, немов казки,
Від прадіда чи діда.

ДВОЛИЧНІСТЬ

Глосса

Дволичність – вовк в шкурі вівці.
Дволичність – зваблення й брови.
Дволичність – скривдження синці.
Дволичність – викрики сови.

Бува, що віриш деякій,
Неначе власній, ти руці,
Не бачачи, що в ній пирій.
Дволичність – вовк в шкурі вівці.

Бува, що в невід звабних слів
Наївним входиш ти новим,
І віриш в скромну твар-архів.
Дволичність – зваблення й брови.

Бува, що сам, нехотячи,
Ти з кимось йдеш на манівці.
Та нечестивість аж гарчить.
Дволичність – скривдження синці.

Бува, що зве когось душа,
А серце каже: не зови!

Воно – дволичність і глуша.
Дволичність – викрики сови.

Дволичність – викрики сови.
Дволичність – скривдження синці.
Дволичність – зваблення й брови.
Дволичність – вовк в шкурі вівці.

Попіл і розмай

БУРЯ

(Диптрих)

I

Які темні щоки хмари!
Але з них багати
Ходять собі, мов отари,
Одна одну звати.

Вони темні, дуже темні,
Вперше були бурі.
Вони між собою чемні
Їхнім знаком бурі.

Простягаються у висі,
Хочуть воювати.
Творить різні бісектриси
Їхній математик.

Математик – математик,
У них своє діло.
Вони між собою славні
Й б'ються дуже сміло.

Блискає. Гримить. Вони всі,
Наче мають крила.
Б'ються між собою в висі,
Темінь все накрила.

II

Блискає. Гримить. Вже й вітер
Крила розширяє.
Приготовся білий світе,
На бурі розмаї.

Буря хвалиться ділами.
Треба зрозуміти
Її совість і ділами,
І змістом просвіти.

Вона – буря. Хоче славно,
Що її, – здійснити.
А ми чи нове, чи давнє,
Все, що в страсі звите.

Зрозуміймо, щоби й руки
Стрінули стихію.
В цьому діти – запоруки,
Завтрашність хай гріють.

Ми спокійні й неспокійні
(кожен з нас – дитина),
Думаймо й працюймо рійно
Для спокою днини.

ПЕРШИЙ ГРІМ

В дитинстві я вірив, що грім – то вози –
Біжать небесами, несуться щомить
Тепер на уяві свої терези
Ставлю совість, як в небі гримить.

І ставлю не сам, щоб горіти ввесь, а
З весною, і з літом, і з осінню ще,
І рішусь, що осінню рання весна
Стікає у серце моє крізь плече.

Її тепло зимою – веселий я дім,
І весь у турботах, й на мить не засну.
Тому й терези я створив: перший грім
Із серця почався, що носило весну.

БЕРЕЗЕНЬ

Березень починається раньою весною,
Коли лютого останню днину переміг,
Коли підсніжники виливають білістю рясною
Забутий сонцем сніг.

Березень у нас володіє теплими лезами
Хірургічної пристрасі, щоб тріскали бруньки,
І біліє закоханим у білий місяць березами,
І білістю беріз непорочні гадки.

Березень славиться в нас нотами веселими,
Граючи на пристрасі то білій, то зеленій струні,
І проходиться весело містами і селами,
Адже він у рідній стороні.

ЗУСТРІЧ З БАТЬКОМ

Питаюся я батька біля гробу:
Чому на серці й на душі так важко,
І на яку я захворів хворобу,
Що не зриваю в полі вже ромашку?

А ромашки в траві, – мов хвилі в морі,
Від вітру утомляються хитанням,
Незрозумілу біль в незнанім горі
Зітру, ромашко, я твоїм ваганням?

Шукай мені, ромашко, власні ліки.
Шукай для горя, для нужди у серці,
Бо смутку й горя у житті безліку,
А ліків – наче пива у аптеці.

І промовляє батько мені з гробу,
Щоб гладив я траву, неначе коси.
Від завтра, може, уживу я спробу,
Бо після ночі сліднують покоси.

ЗУСТРІЧ З МАТІР'Ю

Колисала мене мати,
Та не тямлю як,
В тій порі ревли гармати,
Час, напевно, бляк.

Не верніть пору, гармати,
Час – без вороття.
Колисала мене мати
В тузі для життя.

Колисала мене мати,
І колише знов.
У гробі вона, та з м'яти
Чую її зов.

Мамочко, я знов дитина,
Я зову тебе
І щоночі, і щоднини,
Бо час вись добре.

Ми говорим по-своєму,
Тільки в нас ключі.
Кожний з нас іде додому
Після зустрічі.

ЙДУТЬ ОВЕЧКИ В ПОЛОНИНУ

Йдуть овечки в полонину.
Їх щороку менше й менше.
Хоч ідуть і в ніч, і в днину,
Всі отари наче перші.

Йдуть поволі, хромуvато.
Видно де-не-де і роги.
А дорога ямкуvата.
І такі ще в нас дороги.

Чути голосну трембіту, –
Давні полонинські нути.
Звук її неначе світить,
Бо її вже рідко чути.

Йдуть овечки в полонину, –
Неспокої йдуть отарські.
Їх сокотять в ніч і в днину
І собаки злі, вівчарські,

Що кусаються з вовками,
Що й ведмедя налякають,
Що нарівні з вівчарями
Бути від малих вже знають.

Вівчарі, – і них вже мало
І не всі з роду до роду, –
Йдуть, немов модерне вкрато
Їхню старовіську моду.

Джинси й чоботи із гуми,
Наче й це для полонини.
Щось таке уже не глуми.
На селі – оздоба днини.

Вже овечки в полонині.
Їх усюди менше й менше.
Та завжди і ночі, й днині
Всі отари, наче перші.

У навкружності весна йде.
Йдуть і непідробні фальші.
Кожний в ній усього знайде
Аж до осені і даліше.

МОЄ ЗДОРОВ'Я

Співала мені мати
Повірним богослов'ям,
Пісні ті пам'ятаю,
Вони – моє здоров'я.

Стрічаюся я з нею
Щоночі і щоднини.
Коли я із барнею,
Вона – біля дитини.

Приходить і колише
Для завтра як для нині,
Приношуючи тишу
Своїй завжди дитині.

Здається, я піснями
В життя ввійшов мужчинно.
Без батька та без мами
Я був би скрізь – билина.

ОСТАННЄ СЛОВО

Ще не сказав останнє слово
Я в бурхливому житті.
Стелися, доле, барвінково,
Овесною мріяні путі.

Хоч спантелечина довіра
У земність, вірить вона в вись.
В народі знаю я повір'я:
Завжди на ближнього дивись!

«Зажерливим не будь ніколи!»
І «Камінь хлібом поважай!».
Земні людськії протоколи –
Це не життєвий урожай.

То ж не кажу останнє слово,
Я в бурхливому житті.
Стелися, доле, барвінково,
Овесною мріяні путі.

СТРІХА ПОРИВУ

Безлиста втіха,
Крилатий сум.
Пориву стріха
Зійшла на глум.

За мить розвію
Всі почуття.
Я суховію
Не дам буття.

Зірву я гриву
Його таки.
Стріха пориву
Б'є навпаки.

ГІРСЬКА ВЕСНА

Здається, що весняна повинь
Не буде їсти береги,
Бо в горах, топляться поволі
Весною втомлені сніги.

В садах, городах вже зелено
А в горах білі острівці,
І вітер віє ще студено,
Навіть не стрижені вівці.

Зими – зима навіть весною,
Бо гори – горами у нас.
То му ми тішимося піснюю
Весною в горах кожний раз.

Весна холодна в гірськiм краї,
Й такою б'де вона на віки.
Ще холоднішу сповіщають
Широкочолі старики.

ЗАТРИМУЙ ЗЕЛЕНУ ПОРУ

Затримуй зелену пору
Для мене, дивнице,
В душі поки в'ялість збору
Мою жовтолицю.

Вдягнуся у зелень я весь
А потім, поволі,
Прокинуся червоним я десь
В черешні, у полі.

Запахне десь осінню дим.
Вона і для мене.
Засну я, щоби молодим
Збудився й зеленим.

Живущої, може, води
Від птиць я дістану,
Щоби відчувався завжди
Зеленовесняним.

ЯРМО ПОКУТИ

Уявити колись чи зможу
Твої міцні я плечі й груди,
Щоб перса гладити мов рожі,
Не боячись страшного суду?

Живеш ти у моїй надії
Так бажаною втіхи грою,
Бо пахнуть очі, пахнуть вії
Васильком, полином, травною.

Не гріх усмішці усміхнутись,
Не гріх надіятись надії,
Якщо важке ярмо покути
Живе билиною у мрії.

КОЛИСКА РОЗВАГИ

В колиці розваги,
В моїй стороні,
Знайшов я все благо,
Що крилось в мені.

Таємні всі спраги
Я волею стяг².
Колиско розваги,
Бажаю всіх благ.

СПРАВЖНЯ ЛЮБОВ

Справжна любов без писаних законів,
Без різних будь-яких то перегон
Вона говорить святістю ікони,
Вона долає скелі перепон.

Вона долає всякі протиріччя,
Вона полонить низ і вишину,
Хто їй погляне з щирістю у вічі,
Той зрозуміє навіть і вину.

КРИЛА

Чи сьогодні, чи завтра, чи вчора –
Не пригадую всі вже думки.
Мабуть постать надії вже хвора
І осінніми долі краски.

Для надії шукаю я ліки,
А із долею? – Весни для нас.
Не закрий мої, Боже, повіки,
Бо тобою для крил плине час.

² Стяг – значені стягнути.

ДИМ ЦИГАРКИ

Пиво п'ю на терасі.
З ним усе промине,
Бухарестські окраси
Не спокусять мене.

Остаюся я дубом.
Остаюся міцним.
Та чому в гору дуба
Шле цигарка свій дим.

Дим гіркий на терасі
Зве летіти й мене,
Бухарестські окраси
Не спокусять мене.

Не літатиму дуба.
Я не був нелюдим.
Остаюся я дубом,
Остаюся гірським.

Я – Я

Важко бути собою,
Як тебе руки злих
Вповивають габою
Своїх душ «золотих».

А не мною не можу
Жити я на землі.
Кожну людину, мов рожу,
Бачу близько й вдалі.

Даль і близька й далека.
Все рішаю лиш я.
То ж тому і лелеку.
Не зборола змія.

То ж тому я – собою,
І мене руки злих
Не вповили габою
Своїх душ «золотих».

КОЛЬОРИ СМІХУ

Із любов'ю ти вічний,
Хоч любов не утіха.
Всі бар'єри зустрічні
Крають кольори сміху.

Крають кольори вдарно.
Почуття пересічні.
Долю ділить не марно
Той, що всюди Вовічний.

Той, що всюди Вовічний,
Ділить кольори долі.
Хоч життя – різнострічне,
Я – насіння у полі.

Із любов'ю я вічний,
Хоч любов – не утіха.
Всі бар'єри зустрічні
Тру я кольором сміху.

ПАРАСОЛЬКА

Совісно шукаю парасольку я,
Щоб сховатися від блискавки таких,
Що мене цькують в житті не байдуже,
Без того, щоб знав про це я в днях важких.

Хочуть дні важкі бути веселими
Задля мене, щоб вірив я усім.
Не одними грівся я оселями,
Тому блискавку у них не правив грім.

Парасолько, парасолько, ти мені
Оборонницею будь, де б я не був.
Вже жовтніють, наче листя, мої дні,
А злочинники вертаються в табу.

ТУМАНИ

Залежить у який туман
Ввійде, знайти притулок, думка,
Бо повний я вже всяких ран
Від Юдиного поцілунка.

Терпкі тумани й різні скрізь.
Тому-то і мені не спиться.
Піду по ягоди я в ліс,
Робити голубці із листя...

ГРОШІ

Гучномовці на терасі.
Пиво п'ю. Цигарка – жар.
Йде глухонімий і просить
Карткою за свій товар.

Гроші, неспокійні гроші,
Що в кишені – криги піт.
Господа в душу я прошу,
Щоб не повторився світ.

ЛЮБИСТОК І РОЖА

Від сьогодні тужу за дитинством.
Хочу бути тим, ким був колись,
Бо в мені не в'яне гри любисток,
А душа не проситься у вись.

Хоч давно я вже на роздоріжжі,
Виберу собі дорогу я,
Бо минуле близько серце ріже,
В душу входячи його змія.

Я змію дитинством переможу
За хвилину, день чи за добу.
Посаджу біля любистка рожу,
Щоби був я знову тим, ким був.

КОЛОМИЙКО, КОЛОМИЙКО

Коломийко, коломийко,
Вишли мені втіхи,
Бо з за горя світового
Я не маю сміху.

Коломийко, коломийко,
Вишли мені долі,
Бо з за горя світового
Мучать мене болі.

Коломийко, коломийко,
Вишли мені ради,
Бо з за горя світового
Я вже повний зради.

Коломийко, коломийко,
Люди – не ожина,
Із за горя світового
Я завжди пружина.

ОТРУТА

Прозорі краплини роси
Умили тендітні ще трави.
Спокою від мене проси
Отруто, що входиш у справи

Моєї надії, щоб я
Повірів у те, в що не вірю.
Зневіра й отрута – сім'я,
Яку я колись перевірю.

Коли вони будуть рідня,
Знайду у ворожки я руту
І вип'ю сам, натще, до дна
Надії неждану отруту.

Надія моя не помре,
Бо їй і в отруті не спати,
А серце, що спомини тре,
В мені віднайде запах м'яти.

КОСА

Щоб те я забув, що не можу, –
Це долі сльозиста роса.
Тому неспокійність проходжу
Стирає безступна коса.

Вона, де б не був, – біля мене.
Вона моє горе пасе.
Хитаються буки і клени,
А з ними надії несе.

РІДНЕ СЕЛО

Сню рідне село – Копашель.
Я знову на Чузі.
Там думи шовкові я шив
У радості й тузі.

На Чузі з коровами я.
У книжці з казками
Жаби і летюча змія
Й чаклун з легінями.

А потім – Полянка, дуби
І буки столітні,
І наш теметів³, де гроби
Батьків моїх рідних.

Подеколи сниться усе,
Що тямлю й що тямив, –
Все близьке душі, що несе
Мене до нестями.

³ Теметів – цвинтар (копашельський діалект).

Сню рідне село – Копашель.
Я знову на Чузі.
Там думи шовкові я шив
У радості й тузі.

ЗА БЕРЕГОМ – БЕРЕГ

За берегом – берег,
За роком – роки.
Зозулині пера
Падуть на струмки.

Зозуля кувала
Наповнити глек
Надії, та вдало
Болить поперек.

Іду крем'янисто
На прю глушині,
Життєве намисто
Відчув я в мені.

Затих болі шерех,
Затих. Все ж таки
За берегом – берег,
За роком – роки.

КОЛИ ПРИСПИШ НАДІЮ

Коли приспиш надію у душі,
Немов онука в поїзді бабуня,
Злякаєшся бездонної глуші,
Що сіється без жодного відлуння.

Тоді замкнуться денні схови зір,
Немов очей невиспані повіки,
І час твій, мов годинник, в серці гір,
Зупиниться можливо і навіки.

ВІНЕЦЬ

Зацвіли маки у пшениці,
Неначе хусточки дівчат.
Збираю польві косиці
І п'ю безжурний аромат.

Тебе й мене так тихо й ніжно
Пестить легенький вітрець,
Нарвав тобі я квітів різних,
А ти сплела із них вінець.

Вінець веселости сплела ти,
Щоб родились жарти й сміх.
Дозволь тебе поцілювати
За цей вінець з косиць моїх.

БІЛИЙ ПОГЛЯД

Повір, спокою в мене вже нема.
В мовчанні все тебе чекає знову,
Відколи ти на мене крадькома
Поглянула, у серці звивши змову.

Поглянула ти біло. Так весну
Читають білі груші без провини,
Читай мене, уяво, біля сну,
Читай до «я» на змісті хуртовини.

Читай мене, я знову той, що був,
Дні проминулі й ночі ще не стерті,
Я прочитав тебе, щоб не забув
У погляді, у білому до смерті.

ТІСНОТА

Мов з полови та мокрої глини,
Коли час над руїнами плаче,
Моделюю з душі я цеглини
І випалюю в серці гарячим.

І будую так важко щоразу,
Насолоду знайшовши у праці,
Щоби старці забувши образу,
Відпочили в казковім палаці.

І на сонячних променях граю,
Мов на струнах, вибагливу пісню,
Відганяючи яструбну зграю, –
І без неї на світі вже тісно.

У СЕЛЯНСЬКІЙ ХАТІ

Зимовим вечором холодним
Старий задуманий сидить.
У хаті тихо. Тільки чути
Вогонь у пічці, як горить.

Синок у книжці зачитався,
Стара на постелі пряде.
Лютує вітер за стіною,
Лютує, виє та гуде.

Про «три листочки», про «ветелку»
Вже голос пряхи задрижав,
Синочок, книжку дочитавши,
Почути казку забажав.

Прийшли тепер усі на думку,
Казки, що батько розказав,
Як в лісі Йванко син Коровчин
Товаришів собі шукав.

На гробі батька, як за землю
Брат з братом різались вночі,
І про дванадцять тих опришків,
Що скрізь карали багачів.

Уважно слухає син батька,
Склонив голівку... і заспав,
... Б'є вітер пальцями у вікна,
Мороз їх квітами скував.

ЗАМІТКА

У мені ховаюся від блиску,
Жду терпцем хмаринної сльози.
В душі нову пишу записку,
А думки шукають терези.

Гори одягаються у темінь,
А лісів ховаються вершки.
Вираз перетворюється в кремінь,
Хоч і недописаний – важкий.

З виразу думки літають всюди,
І вони, – бо з нього, – кремінні.
Тож мені іти тепер нікуди,
Залишаюсь, поки що, в мені.

Залишаюсь, дивлячись на гори,
І на вершки розхатиних лісів.
До записки горнуться докори
Вітрових незвичних голосів.

ЖУРАВЛІ

Покинули чужі краї,
Ключем вернулися додому
На батьківщину журавлі
Сердечний щем долає втому.

Вернулись в рідні комиші,
В озера рідні, рідні броди,
Ніде не має дя душі
Такої милої природи.

Як володіли крила їх
Терпкими днями і ночами,
Щоб ми числили їх усіх
Кутними, довгими ключами!

І важко, як хтось падав з них
З пепоборимої причини...
Не сором зичити від них
Палку любов до Батьківщини.

РОЗЛИВ СЕРЦЯ

Розливається серце на папір
Мовно, з розділовими знаками,
Мов ялиці запах з синіх гір,
Щоб новими тішилось роками.

Розливається, наче на ріку,
Вічності життя незраднa туя,
Як трудну долає і стрімку
Даль текучу ця ріка-статуя.

Розливається, наче на ліси,
Свіжа манна, свіжі птахи, співи,
Свіже слово, свіжо колосись
І множись та не звертай на ліво.

Розливаєсь, наче на ріллю
Сім'я льону, жита і пшениці.
Я слова у речення зіллю
І у фрази довгі, без границі.

ЗЕЛЕНІ ВЕРБИ

Зелені верби, зелені верби,
Весняні тихі лугоські герби,

Зелені верби такі плакучі,
Тіміш тут миє навислі кручі.

Зелені віти, зелені віти,
А на алеях вже перші квіти.

Я зупинився біля верби,
Чи зрозуміє мене? Якби...

Зелена вербо, зелена пані,
Вже перша бджілка он на тюлпані,

Бджола стрічає весняний плин,
А я збираю в душі полин.

КОЛОСІННЯ ЖИТА

Вітер над полями,
Вітер у просторі
Хита колосками,
Мов хвилями в морі.

Сонячне проміння
В полі скрізь розлито.
Своє колосіння
Починає жито.

Сонце посилає
Теплоти для ниви.
Жито випиває
Променів розливи.

ДОРОГА ДО РІДНОГО КРАЮ

Я вірю в дорогу до хати,
Не вірю у марево див.
Й нікого не буду прохати,
Мене щоб за руку водив.

А запах рідимого дому,
Яку має квітку живу!
Я вірю в дорогу додому.
Як вірю у те, що живу.

Я вірю, що батько і мати –
Це я – їхня жилава кров.
Тому знаю гідно тримати
Дорогу свою, мов покров.

Не знаю стояти на розі,
Не знаю мовчати до дна.
В далекій чи близькій дорозі
Додому лиш – думка одна.

Щоправда – знаходяться й рови,
Що втомлюють спрагу очей.
Та вірю в повіки та брови
І днів я моїх, і ночей.

І вірю ще в силу безкраю,
Від власної сили сил жди,
Дороги до рідного краю, –
Дороги додому завжди.

ОДЯГАЮ БАРВАМИ НАДІЮ

Одягаю барвами надію.
Мрія віднайшла своє русло.
Поки ще собою володію, –
Ой триматиму в руках весло.

Мрія з гомоном пори обнята,
Тягне за рукав до красоти.
Де ж тобі, надіє кострубата,
Гребінь учорашній віднайти?

ДОЗРІВАЮТЬ ЯБЛУКА І СЛИВИ

Дозрівають яблука і сливи
П'яні від червоно-синіх дум,
Тут не раз п'яніли ми щасливі,
Тут родились, радість, біль і сум.

Шелестіли трави під ногами,
А неспокій чари випивав,
І не раз мирився місяць з нами...
І не раз тужив за нами став...

ЩАСЛИВА ПАРА

(за народними мотивами)

Два голуби собі летіли,
Гублялись наче в далині,
Римується так чорне з білим
В житті, немов на полотні.

І чари в небесах розлили,
Скропивши далі голубі,
Наче крильце собі стелили,
А другим крилися собі.

ПОЧИНАЄ ВЖЕ МАННА СОЛОДКА СПАДАТИ

Починає вже манна солодка спадати
На зеленєє листячко вишні.
Солов'ї не мовчать. І мені не мовчати,
Де ж ви, струни, ви, квіти, колишні?

Час летить, ні на хвилю повік не стуливши,
А моїми хірург володіє.
Ні, не бачить ні той, в кого зір снами дише,
А той, в кого надія німіє.

ОДЯГАЮ БАРВАМИ НАДІЮ

Одягаю барвами надію.
Мрія віднайшла своє русло.
Поки ще собою володію, —
Ой триматиму в руці весло.

Мрія, з гомоном пори обнята,
Тягне за рукав до красоти.
Де ж тобі, надіє кострубата,
Гребінь учорашній віднайти.

КОЛИШЕ ЩЕ ПОРА СНІГІВ

Колише ще пора снігів
Просторість висі хмуру.
Кінчає лютий гострий спів,
Кінчає партитуру.

Полонить душу перший хміль
Небесної емалі...
Готує ризи березіль
У синьосирій далі.

У СТАВОЧКУ КРАЙ ГОРОДУ

У ставочку край городу
Сколотили гуси воду.

Сколотили та й не пили,
А піднялись, полетіли.

Ой, ви, гуси білокрилі,
Чом ставочок сколотили?

Не літайте край городу,
Не колотьте чисту воду.

Не колотьте, не літайте,
Дівчині не заважайте.

ОСІННІЙ МОТИВ

Жовті коси, жовті брови –
Збагрені уста.
Наближаєсь до діброви
Осінь золота.

А ще діти ходять босі.
Вітер – без підків.
Не ближись, чудова осінь,
До моїх років.

КРИЗА ВОЛІ

Втомлює очі
Блиск безнадії.
Спраги досхочу
Вірити в мрії.

Добре, що криза
Волі страйкує.
Різні сюрпризи
Вроджені всує.

ГІРКА СЛАВА

На польових квітах блищать
прозорі роси
І сонечко усім однако мис очі
Невиспані приходять зривати їх
альфони,
Щоб відплатити ними красуням
білі ночі.

Але квітки, усі, у душах – неспокійні
І гідно дивлячись наліво та направо,
Жаліють почуттям, що вже
не сухостійні,
Бо в будуарах їх гірка пектиме слава.

ГОТУЮ У ВИСЬ МОЇ СХОДИ

Готую у вись мої сходи,
Щоднини повсякденність їх тче.
За хвилию хвиля приходить,
Життя колотнечо тече.

Водив я в житті пароплави,
Водив і вузенькі човни.
Тепер повертаю – де трави,
Жовтіють, неначе вони.

НОЧІ

Чому будити тишу
На завиди сові,
Якщо я в ній колишу
Уяви всі нові.

Їм виростають крила
У темноті нічній.
Вона мені відкрила,
Що втоми – немічні.

Тому люблю я ночі,
Бо ночі повні слів.
У них думки пророчі
Не раз вже я нагрів.

Бродяжно в течі років
Минають ночі й дні,
Хоч втоми зі всіх боків
Їх чублять не одні...

ПОРИ

Буває, що спека
Готує вітри.
Не вір у безпеку
Твої пори.

Бо пори – це шрами
В життєвих роках.
Впоратись з вітрами –
Одолений прах.

Страхатися долі –
Непрощений гріх.
Поволі, поволі,
Всі пори для всіх.

ВКРАЇНА ВЕСЬ СВІТ

І Ісус, і Тарас –
Дві особи землі,
І Земля й Небеса
Їх на вічність взяли.

Гуркіт днів, повсякчас,
Тебе тягне в свій світ.
А Земля й Небеса –
І Ісус, і Тарас.

Хоч Тарас не Ісус,
Він Ісус всім життям,
За Україну страждав,
А країна – весь світ.

РОЗДОРІЖЖЯ

Роздоріжжя не має багато стежок,
І одну з них не легко узяти.
Як життя увело тебе в строгий танок,
Не лишайся, кріпись, будь завзятим.

Бути Геркулесом важко бувати в душі,
Бо душа мало в кого м'язиста,
Взяти ту стежку, що не веде до глуші,
Вибирає душа тільки чиста.

Ой не легкко душі взяти сміливий крок,
Як життя не лиш запахи м'яти.
Роздоріжжя не має багато стежок,
І одну з них не легко узяти.

КОЗАЦЬКІ МОГИЛИ

Терпіла довго ярмо
Вкраїна безсила,
Та дихали щоднини
Козацькі могили.

І мрії всі народні
Надії розвили,
Живі ще і сьогодні
Козацькі могили.

Усіх князівст руїни
Довірою вкрили,
Кріпивши дух Вкраїни
Козацькі могили.

І піт сердець, мов ріки,
Зливався для сили,
Живили це навіки
Козацькі могили.

У нелегкій злигодні
Довіру кормили
Від вчора до сьогодні
Козацькі могили.

Кріпиться Україна
Ростуть її крила,
Бо гама солов'їна –
Козацькі могили.

ЖОВТОБЛАКИТЬ

Жива пора у серці,
Щаслива мить:
Побачив я в веселці
Жовтоблакить.

Вона, відколи світ,
У ній була,
Але тримала в гніті
Її імла.

Любистку, Любистку,
І корінь і цвіт,
Співаймо Вкраїні
«На многая літ!

КОЗАЦЬКИЙ ЧУБ

Не губляються козацькі чуби,
Вони – в душі, в крові.
Вкраїну рідну всі ми любим.
І нею ми живі.

Бо Україна – Україна.
Вкраїнці – козаки.
Слова «Червоної калини» –
Довічні маяки.

Завжди живим за Україну
Козацький славний чуб,
І поновлять усі руїни
Жовтоблакить й тризуб.

МОЯ ТІНЬ

На склі вікна мороз, –
 художник ранній, –
Лишає квіти сонцеві у дар.
Воно зійде нічні гоїти рани.
Воно – незмінний днини володар.

Надворі зустрічаю перші блиски
І перші гороб'ячі цінь-цірінь.
А вітер віє жваво й снігобризком
Спотворює фонтанно мою тінь.

В КОРЧМІ

Веселий я в корчмі сьогодні,
Бо веселитись втіхи вісь.
Усі слова й пісні народні
У душу входять вільно скрізь.

Так добродійно чарка водки
Стирає горе все смаком...
Я викраду ключі колодки
Від тих, що лили чарку втом.

З ДІАСПОРИ

Ми народились не на Україні,
Й тому в діаспорі – ми вдома,
Та твердо віримо щоднини,
Що і в нас вірить чиясь втома.
Хоч розділяють всіх нас далі,
Ми й нами здружуєм країни,
І віримо все далі й далі,
Що в нас хтось вірить на Україні.

Розсіяні ми по всьому світі,
Та всім потрібно добре знати:
Хоч всім країнам сонце світить,
Одна ж Вкраїна наша мати.
Вона гартує свої крила
Двадцятим жилавим століттям
І самостійною відкрила
Всі вікна й двері своїм дітям.

Одна ж Вкраїна, й це наша мати,
Тому ж і наша знову й знову.
То ж всім потрібно зберігати
Її цілісність, її мову.
На кожній життєвій сторінці
Впишім у книгу, у єдину,
Що є у світі українці,
Бо є у світі Україна.

МІЙ СНІГ

Я падав з ніг,
Але устав
Зірковий сніг
Мене позвав

Вкрашати ним
Нову весну
Напроти злим,
Ще й голосну.

І літо, й осінь
Вкрасить мій сніг,
Спраги не босі,
Хоч падав з ніг.

БІЛЯ РІЧКИ

Вже осінь, а косу ще для отави
Нагострює похилений сусід.
Хоч осінь тільки що почала вправи,
Листок тополі біля річки зблід.

Листок тополі падає на хвилі
Церемонійно. Скільки суму в нім!
Та біля річки верби всі похилі
Не кажуть те, що я подібний їм.

НАЧЕ БАБИНЕ ЛІТО

Пливуть мої дні,
Наче бабине літо,
У всіх них, на дні
Сліз і поту розлито.

Пливуть мої дні,
Їхні повні ще жили,
Вони не одні
Всячину ворожили.

Я згадую все,
Всі розмови зі світом.
Розваги несе
Мені бабине літо.

Всі дії – рідня,
Ними світом я линув
І зараз, щодня,
Я готовий до плину,

Доріжку живу
Віднаходжу з привітом,
Бо всюди пливу,
Наче бабине літо.

ЛОЗИ І КРИЛА ПОРИ

Лози моєї пори
Вічно із листьом, могучі,
Доле всезмінна, бори
Днів моїх завидних кручі.

Лози пори – не нові,
Крила пори – однозвітні,
Вічно вони польові,
Втомлені, та не самітні.

ВЕЧІР ГОЇТЬ ТЕМНІ РАНИ

Вечір гоїть темні рани,
Обрій не замовк.
Ой тумани, ой тумани,
Спраги сірий шовк.

Друга, подругу, – зустріну,
Чи помішались з туманами?
Нині чи завтра, обманами,
Де своє горе подіну?

МОЛИТВА

Я знову молюся думками
На чистих струнах долі-ліри,
Щоб ти п'янкими жар-устами
Повторювала сповідь віри.

Поспішний поїзд, наче бритва,
Паює тишу неспокійно.
Я все повторюю молитву,
Як і роки тому – надійно.

ПОРАДА

Не вір, коли говорю правду.
Коли неправду, – теж не вір.
Повір в одну лише раду –
Іди мені наперекір.

* * *

У житті і крапка
Грає роль чи ролі.
Я в порі лиш крапка
Часової долі.

Іноді і горе
Тимчасова палка.
Та завжди говорить
У житті і крапка.

Випадком буває
Доля чи півдолі.
Та в житті-розмаї
Грає роль чи ролі.

Думка, бува, ладна
Бути замість замка.
Як пора всевладна,
Як в порі лиш крапка.

Хай лише билина
Я собі у полі,
Всюди я й частина
Часової долі.

Часової долі
Я в порі лиш крапка.
Грає ролю і ролі
У житті і крапка.

* * *

В році владнано усе:
За порою йде пора,
Холод спеку принесе,
Все – це нерозривна гра.

Як тече звичайно рік,
Як усячину пасе!
Чи отрута, а чи лік, –
В році владнано усе.

Чи доходять плоди в вись,
А в землі – аж до ядра.
На все смішно подивись:
За порою йде пора.

В часі рік завжди васал
Він старе – нове досе.
Спека холоду причал,
Холод спеку принесе.

Молодими – молоді.
А старі – життя кора.
Люди, час – усе в труді.
Все це – не розривна гра.

Все це – не розривна гра.
Холод спеку принесе,
За порою йде пора.
В році владнано усе.

* * *

Моя дитина груддю мами,
Коренем живиться крона.
Щоб прожити вік без плями, –
Стовп хребетний оборона.

Лиш одна в житті дорога,
Хоч їх повно до нестями.
Я живу життям щомога,
Мов дитина груддю мами.

Теча днів завжди облога
До биття для тебе дзвони,
Та життя земне – до нього.
Коренеам живиться крона.

Як знайти гідності руту
Учать школи, учать храми,
Щоб завжди відкритим бути,
Щоб прожити вік без плями.

* * *

Хоч сивий вже, іду ще юно,
Може знайду золоте руно,
Із Божої, можливо, ласки
Я буду в світі змістом казки.

Минає нині, наче вчора,
Слідів неповна ще комора,
Можливо, завтра буде краще,
Бо сонця схід зустрів я натще.

Ввійшовши у пору охочу,
Я п'ю собі роси досхочу,
За хвилию минає хвиля,
А за зусиллями – зусиля.

* * *

Коли пора порою в'яне,
Ридає сонце полум'яне,
За наші недостойні вчинки,
Що ставлять ними їй зупинки.

В ній кожний має власну частку,
Заповнену на Божу ласку,
Що вмілі чи не вмілі руки
Її здобудуть і без муки.

Та тільки тим Бог всього крає,
Хто сам собі допомагає,
Це, зрозуміла, допомога:
Без Бога ані до порога.

* * *

Паде вже листя жовтолице
Усюди в'януть і косиці,
Вже сповіщають близьку осінь
Поволі барви різнокоші.

Досхідну пору над рікою
П'є вись рукою голубою.
Ось незабаром в роси в'їде
Рожеволосим сонцем східень.

Грайливості осіннім звітом,
Буде пливти й бабине літо.
Колишні по коліна трави
В порі останньої отави.

* * *

Розплела берізонька
Золотії коси.
Молоденьке листенько
Вкрили чисті роси.

Білий стан берізоньки
Вітер обнімає.
Розплетені кісоньки
Грою розвіває.

Сонце залицяється
І весну вітає,
А вона хитається
Й коси розплітає.

* * *

Впала рання роса
В кучеряві трави,
Блиснула в траві коса,
Наче для забави.

Впали трави на пліт
Й польові косиці,
Серпень, спішатись прибіг
Задля косовиці.

* * *

Кучеряві яблуні зацвіли,
Небокрай рожевий загорівсь;
Вітрець прилинув слабосилий
І у вітах білих зупинивсь.

Надвечірок піснею упився —
Це дівочі ніжні голоси.
Чистою рососою сад умився,
Скільки тут чарівної краси.

ЛІРИЧНІ НАСТРОЇ

КОПАШЕЛЬСЬКІ ПІСНІ МОЄЇ МАТЕРІ

В уяві
Зберігаю себе
В моєму рідному селі –
Копашель,
У колисці дитинства
І слухаю мамині
Колискові пісні,
Вона не знала розшифровувати
Леонтовича та Лисенка,
Бо не знала читати й писати,
А тим більше, що то – портатив.
Але співала мені
Копашельські пісні,
Що збережуться в мені,
Поки житиму.

Зустрічаюся з мамою
Щоднини і щоночі,
І, знаю, зустрінемося
В потойбічності
Для вічного життя.
Вона знову колисатиме
Свою дитину
І співатиме всі ті самі пісні,
Бо в ній вони збереглися
Для вічності,
Як в мені від неї,

Можливо, там, я навчу її
Букви друковані, рукописні і,
Що то – портатив,
Бо,
Особливо завдяки їй
Мене навчили школами
Читати, писати й
Розшифрувати пісні.

Батько учив мене бути дубом,
А мати – оберігати
Тополі й берези,
Копашельськими піснями,
Котрих співає мені й тепер,
Коли зустрічаємось
І коли почуваю себе дитиною.
В уявній колисці
А біля неї
Співає мені мамка невмирущі
Копашельські пісні.

КРЕМІННА ВОДА

Ідучи
Зеленою травою
З сірими барвами у серці,
Зустрічають колодязь з
Журавлем.

З одного боку – камінь,
З другого – відро,

Хочу витягнути і пити води,
Бо така спека,
Що піт на чолі так всіюється,
Наче ранні роси на траві,
Хочу витягнути і пити води,
Та відро – високо,
А камінь такий важкий...
Він не для моєї старечої сили.

Тож збираюсь підняти камінь,
Упираюся п'ятами в землю
Витягаючи і сірий камінь з мого серця.
Витягаю звучи його на допомогу.

Камені зустрічаються,
Камені говорять між собою,
Говорять кожний про своє,
Але обидва – про мене.

Вони,
Обидва крем'яні,
Дали мені пити
Кремінної прісної води,
Щоб і я був кременистим
У далекій дорозі.

ОДНОСТАЙНІСТЬ НЕБА І ЗЕМЛІ

Повторюючись,
Я не повторююся,
А продовжую рухатися
У словах і діях.

Приспіві дій – дії,
Дум – думи,
А мрія – мрій.

Думи і мрії,
Серце і душа
Не відають
Про несвідомі провини
І прощають свідомо
Стриманою ласкою
Неба і землі.

Я – одностайність неба і землі.

Ідучи
Від землі до неба,
Оглядаюсь,
Щоб побачити сліди,
Знаючи,
Що провини в благодійності
Ростуть будяками в пшениці.

І будяк і пшениця –
Пожива,
Тому на землі
І лихо і добро,
Так само,
Як сотворив і мене,
Людину,
Для однастайності неба й землі.

Я – однастайність неба і землі.

З ДЖЕРЕЛА СЕРЦЯ

З джерела серця
Течуть у море людських душ
Мої райдужні думки і почуття,
Любові та сповіді.

Вклоняюся
Сходові та заходові сонця,
Що дні і ночі минають,
Поки-що спокійно.

Трава росте, віє вітер,
Діти граються в дорослих.
Мало дитинства дає пора дітям,
Мало втіх дає пора дорослим,
Мало надії дає мені пора
Вірити в завтра...
Всього так мало,
Що важко всміхнутися.

ПОРИ МОГО ЖИТТЯ

Одягають мене
Промені сонця,
Наче надія,
Що
Завтра
Ще житиму.

Одягають мене
Промені сонця
У всіх порах року
Мого життя.

Вибираю весну,
Бо в ній – дитинство,
Вибираю літо,
Бо в ньому – юність.
Вибираю осінь,
Бо в ній – дозрілість,
Вибираю і зиму
Бо
Бачу,
Що вже біліють мої скроні.

Пори мого життя
Такі різноманітні,
Що не знаю,
Котра тішитиме
Споминами.

ХВИЛИНА

Окорінюючи
Одну хвилину з мого життя
Жду.
Я її посадив тоді,
Коли був на роздоріжжі.
Моя хвилина
Пустила корені
І я живу.
Тому продовжую
Окорінювати її
То словами,
То ділами
І лихими і добрими,
Адже добра
Не існує без лиха,
Моя хвилина – окорінена
І я живу.

ТІНІ ДІЛ ЛЮДСЬКИХ

На крилах мого слова
День і ніч
Тобто схід і захід сонця,
Схід обняв мене і обдарував
Безстрашністю і невдоволенням,

Бо тіні діл людських
Такі різні,
Наче всі тварини
І всі рослини землі,
Тобто
Корисні й некорисні,
Гарні й погані,
Лихі і добрі.
Захід заспівав мені колискову,
Може завтра
Схід сонця,
Обнімаючи мене,
Покаже мені знову тіні діл людських
І задовольнить мене.

ЗАВТРА

Я, сьогодні,
Заглянув у дзеркало завтра
І побачив себе
Такого самого
Як сьогодні.
Душа і серце
Люблять світ,
І кріплять мене,
Щоб голова і руки
Помайстрували
І однинили завтра таким,
Щоб його любили всі.

БАБИНЕ ЛІТО

На мою долю
Падає останнє жовте листя.
Осінь.
Бабине літо
Пливе
Мініатюрними хмаринками.
Вони,
Хмаринки,
Зовуть мене плисти із ними.
Вони пливуть рухом повітря.
Пливуть поки тепло.
А мені слід шукати
Черевики та кожух.

СТОРІНКИ ЖИТТЯ

Написав я діями
Першу сторінку життя,
Написав діями
Другу сторінку життя.
Тепер пишу діями
Третю сторінку життя.
А в четвертій говоритиму про те,
Що не дописував у перших трьох,
Відповідаючи за все.

МОЖЕ ЗАВТРА

Може завтра
Я буду добрішим ніж сьогодні.
Сьогодні я сварився
З собою в дзеркалі,
А дзеркало все виказало днині,
Днина нагнівалася, захмарилася,
Тільки що
Дощу не було,
Бо я не плакав.

Я ХОЧУ ВІРИТИ ВСІМ

Над бистрою річкою – туман.
Ранок простяг руки до сонця
І числить промені.
Туман зникає.
Лисниться дзеркало бистрої річки
І зове мене риболовити,
Може сьогодні клуне недовіра
Бо я хочу вірити всім.

ШЛУНОК БАЖАНЬ

«Яка б то риба не стара
Все скаче за коником...»

Казав мені один
Полянський старожил
У розмові про жінок,
Що зрозуміти мені з цього?
Що зрозумієте з цього ви, читачу?
Хіба те,
Що шлунок бажань,
Ніколи не наповнюється.

РАНИ

Хоч своїх не мало,
Пропоную вилікувати
Чужі рани
Серця і душі.

Чи не маю рації?

Переходимо
З демократії в демократію,
З диктатури в диктатуру
І так далі...

Ні!

Свої рани не виліковою,
Продовжую виліковувати чужі,
Бо свої – незагойні.

НАЧЕ

Обізвалися
Давні мрії мої,
Наче весняні голоси.

Розвилась береза,
Наче перша любов.

Віє вітер,
Голосить,
Наче останній неспокій.

КОЛІР РАДОСТІ

Чи ти пригадуєш
Стрілу,
Що зупинилась
У серці підсніжника
моєї радості?
Звідки прилетіла –
я не дізнався,
Бо кров,

Голодна руху,
Не прогавила її.
Та колір радості
Не змарнів.

СОЛОДКА ВТОМА

Як солодко блукати
Просторами ідеї
І висіти безкордонно.

Слова,
Наче краплини крові,
Капають
На коріння
Легендарного розвою
Днини і ночі,
І наснажують
Ясен цвіт

НАРЕЧЕНА

Руки яблуні – віти, –
Весільні. Весна
Перейшла поріг моєї долі
Нареченою.

ЗАВТРА

Завтра –
Яким воно буде?

Зійде сонце
І бризне свіжими римами,
Щоб володів я ними
До заходу,
А потім...

КІНЕЦЬ СВІТУ

Кінець світу – близько:
Дні?.. Роки?.. Тисячоліття?..
Якщо не близько він нам,
То близько буде іншим.

ІНАКШЕ БОЛОТО

Болото після дощу скоро висихає,
Але в житті так багато болота,
Що не вгадаю, коли позбудемось його
І не вірю, що позбудемось його колись.

ВЖЕ ОСІНЬ

Мов багнет,
Увійшов вітер
У тіло моє.

Вже осінь.

НАЧЕ

Обізвались
Давні мрії мої,
Наче весняні голоси.

Розвилась береза,
Наче перша любов.

Віє вітер,
Голосить,
Наче останній неспокій.

БІЖУ ЗА КОЛЕСОМ

Граючись із дітьми,
І сам біжу за колесом.

Вони сміються,
Дивляться на мене і тішаться,

Що я повернувся в дитинство.
Біжу за колесом,
Не втомившись життям.

СЛУХАЮЧИ МЕНЕ

На роздоріжжі думок
Ти не знайшла в собі
Жодного слова,
Слухаючи мене...

ВИПАДОК

Зупинився
Білий вітер
Сам
Між персами
Статуї,
І повдовіла
Біла квітка
Вдалині.

ВІНЕЦЬ ВІРИ

У дитинстві ще
Із проміння мрій вінець
Віри я сплітав.

ВІЧНА ДРУЖБА

Біля мене — я,
Світло неба нас обох
Здружило навек.

З КЛИЧУ НА КЛИЧ

З кличу на клич іду,
Щоби вічність зберегла
І мене в собі.

ЗНАЮ, ЩО ЖИВУ

Знаю, що живу,
І тоді помру, коли
Народжуся знов.

* * *

І вчора,
І сьогодні
Алфавіт —

Від колиски до вічності
Ще недописаний.
Кінцеве завтра,
Не спішися!

* * *

Чи обличчя
Сьогосвітних осіб
Можна
Хоч гадкою
Уподобнювати
З квітами?

Внутрішня вульгарність
Не у квітів,
(Навіть і доброта
Має свою вульгарність) –
Зовсім не римує
З зовнішністю,
Особливо з усмішкою
І навіть
Зі смутком.

Верлібна поведінка,
Верлібне існування.

Але
І верлібність
Має свої закони.
Вони – внутрішні.

Від камінного ножа
До лазера –
Господній проміжок
Як і
Сьогосвітніх осіб
До квітів.

* * *

Неспокій мрій
Загадкуватий
Заспокоює
Близьку
Далекість,
Що я вдома,
Що я ще вдома.

* * *

Корінці
Сонної ненависті
Не висихають,
Щоб не висихав
Їхній
Заспаний
Речник –
Позабутий даниною
Пень,
Що листився
Сиротливими пагінцями
Хоч їхня доля –
Адже кожне має
Свою долю –
В мені
Давно пошабатована.

І, все ж таки,
Вона,
Ненависть, –
Не однина,
А дуб і дуб.
Всюди.

Говорю одинцем,
Що я забув
Навіть те,
Що,
Взагалі,
Не забувається,
А що?

Ні,
Не питаєте,
Бо я вже
Не питаюсь,
Що
І чому
Зненавидів
І,
Може,
Нехотячи,
Рефлексивно,
Ще ненавиджу.

Може,
Доброту лиха,
Лиха такого,
Що,
Прямо,
Не ронило сльози,
Не ронило

Навіть обурення.

Спомини
З початку дитинства,
Вже сивого дитинства,
На портативах тиші.

Тихо,
Тиха тиша.
Вона
Холоднокровно
Різноманітять
Візуальний спокій.

Так
В тихій тиші
Хочу забути
Навіть те,
Що, як правило,
Не забувається.

Й вигукую:
«Господи!»,
Бо ненависть
На кожному ступені.

Оберігаюсь її,
Та не можу.

Тож тамую її,
Щоб перемогти себе,
Щоб зненавидіти
Ненавість
Ненавистю.

Так,
І в мені
Все це —
Туманна мряка.

* * *

Маю хати
Між буквами.
Маю хати
Між словами.

Маю хати
Між сторінками.
Маю хати
Між збірками.

Між збірками —
Мало,
Бо мало їх, збірок,
Осмеречилось

Виснагою
Для вічності
Книготрусом.

Та смереки
Мають шишки,
Вони вірять,
Вірять собою,
В пору хат.

Мої хати
Мурував я
І деннонічю
І ніччоденням.

Адже в добі —
І схід і захід.

* * *

Раптові крила
Анфасної думки, —
Раптове одкровення, —
Окрилюють
Пристрасті душі,
Ірйну пристрасть
Не забувати нічого.

* * *

Соловейко затьохкав
Напахчано
Іскристими трелями
Моєму прозрінню.

Так, моя доле?

Ні,
Не на чужині ми,
Ми на Україні.

Він,
Соловейко,
Не прилетів
З італійського диму
Мосі Лесі (Українки)
Перегукуватися
З заграничанами.

Він,
Так,
Він – мій.

Куди не кинь оком

Всі соловейки мої,
Як у білий день.

Ми, моя доле,
Вдома.

* * *

Не вірилось,
Що поцілую
Часу криси
Далеко-недалеко.

Чи тут,
Чи там,
Я не купований.

В Міжгір'ї,
На Вкраїні
Сліди моїх батьків.

* * *

Проліски, —
Небові мої ключі, —
Говорять зі мною
З весни до осені,

Навіть і зимою.

Небо
Сьогодні
Здається
Ближче, ніж вчора.
Слова кружляють
Навколо птиць
Слова скрилені
Гойданням колиски
Повно уяв
Сторін світу.
Вони,
Сторини світу,
Зійшлися в колисці,
Зійшлися до мене,
Для мене.
Завдати мені роботи –
Колисати їхні уяви
І говорити
Про початок початку
Про кінець кінця,
Про мене,
Що вони – я.

* * *

Крона дуба
Літо.
Тепле літо
На кожному листочку
По дієслові.
Вони,
Дієслова,
Вилетіли
З моєї енергії
І зовуть мене
Звідти
Відпочити.

* * *

Зорі тремтять
І вгорі,
І в річці,
Аж на дні,
На камінчиках,
На піску.
Я
Посилаю їм
Моїми
Поглядами
Теплоту серця
Нагріти їх

І
Щоб їхні очі
Стерегти мене
Звідти,
З глибини і висі.

* * *

Розкучерявлені
Кучері...
Скільки з них
Не скриває
Босий туман
Втікаючого
Ранку...
Вони, –
Перевтомлені, –
Вийшли в туман,
Згубившись
Від хвиль.
Згублені кучері!..
Хвилі поплили,
А вони висохнуть...
Ними, сухими,
Запалиться,
Усміхаючися,
Схід сонця.

* * *

Хотів би поставити
На портатив
Вовче виття.
Хотів би,
Та не відаю
Підхідний ключ.

* * *

Прийде до мене
Ота дівчина
Ангелом.
Прийде ота,
Котрої ще не бачив.

* * *

Роса напруги
Холодна.
Роса напруги
Солона.
Напруга
Без неї –
Суха.

* * *

Створюю собі сходи
І словами, і ділами
Крокую землею,
Я тими сходами
Крокую вгору,
Крокую сходами,
Подеколи спотикаюся,
Подеколи паду,
Кочуся вниз,
Потім піднімаюся
І знову крокую.
Крокуючи землею,
Крокую вгору.

* * *

Одягнувся ранок
У прозорість.
Одягнувся день
У прозорість.
Одягнувся вечір
У шати ночі.
Тіла кожних діб
Входять
Поступово
В проміжки часу,
Переодягаючися.

* * *

Ідучи бульварами
Чи
Сільськими вулицями,
Слухаю
Серця у душі проходжих:
Моління,
Невдоволення,
Лайки,
Прокляття
І
Тільки ледь, ледь, чую
Серця і душі,
Котрі
Питаються себе.

* * *

Не земні тіні
Наче двері,
Наче рухомі двері.
Тінь моя,
Тінь твоя
І т.д.

Земля – рухома.
Тіні – рухомі,
Значить,

Все рухоме.

Рух.

Що існує без руху?

Навіщо питання

Без відповідей?

* * *

«Я не знаю, моя сестро»,

Відповідає

Цвіт королевий

Лілеї...

І я не знаю.

О-го-го!

Скільки ще не знаю!

І,

Все ж таки

Знаю одне:

Що ще

Живу.

* * *

Безвинність —
Низь і вись,
Тобто
Земля і небо,
Або,
Вірніше
Небо і земля,
Бо
Не існувала б
Земля без неба.

Тому то
І одна з колядок
Починається словами:
«Небо і земля...»

* * *

Олівці
Співають
На папері,
Щоби октавились
До лебединої пісні.

* * *

В колисках долонь
Піт на мозолях.
Мозолі серця
Не бачу,
Але
Відчуваю їх.
Мозолі думок
Не знаю,
Куди блукають,
Але блукають
Разом з моїм ім'ям.

* * *

Дивлюся у високість,
Звідки
Прилітає до нас незвичність.

Гори,
Береги,
Поле,
Ниви,
Піски і дюни –
Все це
Звичайна справжність,
Яку залежно від часу,
Можемо

Сходити ногами.
Справжність високості
Все ж таки
Незалежна.
Місяць і зірки,
Сонце на лазурі,
Архітектура хмар...

А птахи?!
Різні птахи!
Від них
Навчилися ми
Співати
А літати?
Руки – не крила.
Все ж таки
Справжня справжність –
Не біла білість,
Наче молоко.

Голість!
Скільки
Охоплює
Це слово!
Голі душі,
Голі думи,
Голі тіла.
Буває голою
Навіть уява.

Одягненим завжди
Є тільки час.

* * *

Живу
В присутності
Майбутності.
Важко?
Важко!
Дуб – дубом
І я
Вважаю себе
Дубом –
Самостійністю
Корінності.
Корені
Мосі душі
Зрівноважать
Безмежність,
Зрівноважать
Вічність,
Тобто Він.

* * *

Навіщо
В душі
Стільки запитань?
Питаюся
З наївністю:
Хто я?

Хоч знаю:
Я частина
Щоденності,
Наче всі,
Що зі мною
І проти мене.

* * *

Зову себе
До себе.
Господи!
Стільки в мені доріг,
Що не знаю
Котрою повертатися.

* * *

Крок за кроком,
Туга за тугою,
Веселка за веселкою,
А вони,
Веселки,
Однаково кольорові?
Однаково мелодійні?
Туга з тугою
В кольорах
Та мелодіях
Напруги.

* * *

Гойда – гойда,
Гой – гой,
Я ж бо я
Мов не я.
Вже не питаюся
Себе.
Навіщо?
Я в мені.

* * *

Входжу в майбутність
Від першого спогаду.
Портативи колишуть
Стільки мелодій
У різних гамах,
Так,
Щоб я повертався щоденно
До розшифрування
Своєї одностайності.

* * *

Кулаки в тіло, –
Хоч не всі пригадую, –
Мабуть вилікувані

Кулаки слів
Обдумає
«З вершини і низини»
Навіть тінню.

* * *

Гармонія вчинків
Від вчора до сьогодні
Має
На портативах
І дисонанси,
А фермати – виїмковості
Вони,
Так,
Вони окрилюють діла.

* * *

Лід –
І зимна вода,
І піт на серці,
І гроші в кишені.
Лід,
Але можемо
Жити без льоду?

Юрій Павліш – поет духовної структури

*Марамориш, рідний краю, тебе покидаю.
Чи повернусь, чи не вернусь я ще то не знаю?
Гори мої, полонини, Марамороський краю,
Чи будете бановати, що вас залишаю?
Чи будете бановати, як і я баную,
Що в далеку чужиноньку зараз повандрую.*

Юрій ПАВЛІШ

Нещадовно мені випала честь редагувати повість Івана Лібера *Переможці*. У передмові, яку я назвав – *Одна пісня на дві долі*, я писав: «Скільки разів чую пісню *Марамориш*, стільки разів перед моїми очима постають дві видатні особистості української культури Румунії – композитор Іван Лібер та поет Юрій Павліш (мені пощастило дружити з обома).

Юрій Павліш, який написав слова пісні, – „син фата-моргани, бранець доріг, улюбленець зір, покровитель наївності, сторож блудів, ратай снів, картяр, що грає лишень на слова й мрії, могіканин з могікан...”, правда, я міг описати його й своїми словами, але не так уміло, як це робить Степан Ткачук у *Слові про побратимів*.»

Юрій Павліш народився в Банаті, а «легінив», викладав у школі і творив на Мараморощині, у селі Русь Поляна (Поляни).

«Іван Лібер є сином історичної Мараморощини, але чудотворний Банат його усиновив назавжди, а він залишився йому довік відданим і вірним, та якому тільки честь і славу приносить...» – це теж Степан Ткачук писав, у тому самому *Слові про побратимів*.

Ось як склалися долі цих двох творців: Іван Лібер прокинув кладку між Мараморощиною і Банатом, а Юрій Павліш – між Банатом і Мараморощиною, а та кладка – чарівна, це кладка пісні й поезії, якою пізніше пройдуть багато поколінь.

Юрій Павліш народився 16 березня 1939 року у селі Капачеле, Карашсеверінського повіту. «Село, яке стало колискою моїх поезій», – з гордістю зізнається поет. Пізніше воно стало і колискою іншого славнозвісного поета і прозаїка Івана Ковача, головного редактора часопису *Вільне слово*.

Поезію юрій Павліш почав писати ще будучи учнем п'ятого класу, а вже в сьомому класі його поезії почали появлятися у шкільній стінгазеті. «Опісля, в Сігетській педагогічній школі, мав я спроби поетичні, але не міг добитися поезії», – щиро признається Юрій Павліш. В лютому 1957 року дебютує на сторінках *Нового віку* з поезією *Про страйк Гривіци*.

Після початкової школи у рідному селі закінчив колишню українську педагогічну школу в місті Сігеті, на Мараморощині, де залишився жити і працювати в селі Поляни (Поєніле де суб Мунте).

Він перший з усіх українських поетів Румунії надрукував збірку поезій *У праці, у пісні, в любові*. Тож він один з основоположників української літератури в Румунії.

1974 року Юрій Павліш надрукував свою другу збірку поезій під символічним заголовком *Акорди*. «І справді ця збірка зазвучала в душах наших читачів мажорним акордом Оди Свободи, преконавши їх назавжди, що Юрій Павліш – поет виняткової духовної структури, що для нього як творця і громадянина „поезія, – поезія душі і серця творча суть...”.

Далі слідували *Щебет* (1976 р.), *Сходи* (1979 р.) – збірка, удостоєна Премії Спілки письменників Румунії, *Неозорі далі* (1980 р.), *Хвилі* (1982), *Дороги* (1985), *Посередник* (1999 р.), *Роси слів* (2008 р.), *Рідне слово* (2013 р.) та *Через поле, через яр йшла Лисиця на базар* (2014 р.), за яку його було вдруге нагороджено Премією Спілки письменників Румунії.

Юрія Павліша шанують не тільки українські читачі, бо він є і надзвичайним румуномовним поетом-романтиком і неабияким сонетистом. Його сонети є зразком нерозривних зв'язків класичної культури і сучасності.

Своїми поетичними творами Юрій Павліш прагне досягнути гнучкості і тонкощів у виявленні своїх думок та почуттів, він постійно орієнтується на вивірені віками законами поетичної творчості.

Зміст поезій Юрія Павліша багатий і розмаїтий, а в основі багатьох із них лежать реальні факти.

Поет бачить світ очима митця, який вміє виразити свої почуття, як «Да Вінчі зумів/ Передати талантом/ Страждання свої...», вміє дати світові красу, чарувати і вчити його «альфавіту краси» – розуміти мистецтво, бо тільки «У св'ятості ікон/ Розуміємо красу/ Світу і людей», але коли йдеться про людей, треба оцінювати їхню внутрішню красу, бо зовнішня «спотворюється в порі...»

ЗМІСТ

КОЛИСКА ГОМОНУ

Хайку

Хайку.....	7
Любов лиш одна в хайку.....	30
Спокійні неспокійності або	
Жінка жінкою – в хайку.....	36

Пантуми

Осінь в ростінні.....	42
Кінець осені.....	43
У вікні ритуалу.....	46
Сяйво.....	48

Ронделі

Сарна.....	49
Голуб'ята.....	50
Цвітуть троянди і терни.....	51
Роки і сни.....	52
Невдачі на моді в житті.....	53
Увічнені тільки боги.....	54
Шукаю в життєвій ріці.....	55
Шепочуть життєві звори.....	56
Я знов солов'їно зову.....	57

Мій вогник ще не догорів.....	58
Коли солов'їє пора.....	59
Хоч не боявся болю гри.....	60
Хто обездолить свій словник.....	61
Всі крила вітру й тишини.....	62
Хто, хоч помер, не помирає.....	63
Себе я не завоював.....	64
Побачив я себе у сні.....	65
Читаю в сні прикмети сну.....	66
Забарвлення шлюбу думок.....	67
Густіє вітер-вітровий.....	68
Коли я вірив, мов собі.....	69
Всміхаючись спині сам.....	70
Зустріч.....	71
Гнів пори.....	72
Сьогодні утісі болить.....	73
Вчорашню утіху зову.....	74
Неспокій землі у мені.....	75
На здобич святкову свою.....	76
Я чую свої постолі.....	77
Спокійно мене обнімай.....	78
Я знову знайшовся у грі.....	79
Чи сплю, чи стою на ножі.....	80

Сонети

У ім'я вічності.....	81
Життєві струни.....	82
Каламуть.....	83

Гей-гей.....	84
Буря.....	85
Сосна.....	86
Сніг.....	87
Хмари.....	88
Місяць.....	89
Душа почала неспокійно нити.....	90
Ні, сонце не зайшло з тобою разом.....	91
Колись була ти пташкою для мене.....	92
Має життя свої певні закони.....	93
У цій порі в якій нема спокою.....	94
Тепер так важко вже знайти підкову.....	95

Присвятні сонети

Матусьо Ольго.....	96
Матусьо Ольго II.....	97
Матусьо Ольго III.....	98
Війна – війною.....	99
Ви, дорогий мій Клеmpуше Гаврило.....	100
Прийняли гарно ви мене в Сінаї.....	101
Не розгадаю у якій ми гамі.....	102
Що робите, Сергію мій, Лучканин?.....	103

Катрени

Катрени.....	104
Дволичність (глосса).....	165

ПОПІЛ І РОЗМАЙ

Буря (диптрих).....	171
Перший грім.....	173
Березень.....	173
Зустріч з батьком.....	174
Зустріч з матір'ю.....	175
Йдуть овечки в полонину.....	176
Моє здоров'я.....	177
Останнє слово.....	178
Стріха пориву.....	179
Гірська весна.....	179
Затримуй зелену пору.....	180
Ярмо покути.....	181
Колиска розваги.....	181
Справжня любов.....	182
Крила.....	182
Дим цигарки.....	183
Я – я.....	183
Кольори сміху.....	184
Парасолька.....	185
Тумани.....	185
Гроші.....	186
Любисток і рожа.....	186
Коломийко, коломийко.....	187
Отруга.....	188
Коса.....	188
Рідне село.....	189

За берегом – берег.....	190
Коли приспиш надію.....	191
Вінець.....	191
Білий погляд.....	192
Тіснота.....	193
У селянській хаті.....	193
Замітка.....	195
Журавлі.....	196
Розлив серця.....	197
Зелені верби.....	198
Колосіння жита.....	199
Дорога до рідного краю.....	199
Одягаю барвами надію.....	201
Дозрівають яблука і сливи.....	201
Щаслива пора.....	202
Починає вже манна солодка спадати.....	202
Одягаю барвами надію.....	203
Колише ще пора снігів.....	203
У ставочку край городу.....	204
Осінній мотив.....	205
Криза волі.....	205
Гірка слава.....	206
Готую у вись мої сходи.....	206
Ночі.....	207
Пора.....	207
Вкраїна весь світ.....	208
Роздоріжжя.....	209
Козацькі могили.....	209

Жовтоблакить.....	210
Любисток дорогий.....	211
Козацький чуб.....	212
Моя тінь.....	212
В корчмі.....	213
З діаспори.....	213
Мій сніг.....	214
Біля річки.....	215
Наче бабине літо.....	215
Лози і крила пори.....	216
Вечір гоїть темні рани.....	217
Молитва.....	217
Порада.....	218
У житті і крапка.....	218
В році владнано усе.....	219
Моя дитина груддю мами.....	220
Хоч сивий вже, іду ще юно.....	221
Коли пора порою в'яне.....	221
Паде вже листя жовтолице.....	222
Розплела берізенька.....	223
Впала рання роса.....	223
Кучеряві яблуні зацвіли.....	224

ЛІРИЧНІ НАСТРОЇ

Копашельські пісні моєї матері.....	227
Кремінна вода.....	228
Одностайність неба і землі.....	230

З джерела серця.....	231
Пори мого життя.....	232
Хвилина.....	233
Тіні діл людських.....	233
Завтра.....	234
Бабине літо.....	235
Сторінки життя.....	235
Може завтра.....	236
Я хочу вірити всім.....	236
Шлунок бажань.....	237
Рани.....	237
Наче.....	238
Колір радості.....	238
Солодка втома.....	239
Наречена.....	239
Завтра.....	240
Кінець світу.....	240
Інакше болото.....	240
Вже осінь.....	241
Наче.....	241
Біжу за колесом.....	241
Слухаючи мене.....	242
Випадок.....	242
Вінець віри.....	242
Вічна дружба.....	243
З кличу на клич.....	243
Знаю що живу.....	243
І вчора.....	243

Чи обличчя.....	244
Неспокій мрій.....	244
Корінці.....	245
Маю хату.....	249
Раптові крила.....	250
Соловейко затьохкав.....	251
Не вірилось.....	252
Проліски.....	252
Крона дуба.....	254
Зорі тремтять.....	254
Розкучерявлені.....	255
Хотів би поставити.....	256
Прийди до мене.....	256
Роса напруги.....	256
Створюю собі сходи.....	257
Ідучи бульварами.....	258
На землі тіні.....	258
«Я не знаю моя сестро».....	259
Безвинність.....	260
Олівці.....	260
В колисках долонь.....	261
Дивлюся у високість.....	261
Живу.....	263
Навіщо.....	263
Зову себе.....	264
Крок за кроком.....	264
Гойда-гойда.....	265
Входжу в майбутність.....	265

Кулаки в тіло.....	265
Гармонія вчинків.....	266
Лід.....	266
Юрій Павліш – поет духовної структури.....	267

